

Faptele Dumnezeului Nostru Iubitor

Minunații zori ai unei noi zile în care vom
înțelege caracterul lui Dumnezeu

Jay A. Schulberg

Faptele Dumnezeului Nostru Iubitor

Minunații zori ai unei noi zile în care vom
înțelege caracterul lui Dumnezeu

de Jay A. Schulberg

fatheroflove.info

© Maranatha Media 2020

Traducere: Alina Tudorică

Tabla de materii

Te-ai întrebat vreodată?.....	4
Capitol 1. Chiar contează?.....	6
Capitol 2. Modelul nostru perfect.....	8
Capitol 3. Sursa noastră de viață.....	10
Capitol 4. Făcut după chipul Său.....	12
Capitol 5. Maestrul amăgirii.....	14
Capitol 6. Ce este păcatul?.....	16
Capitol 7. De ce există un diavol?.....	19
Capitol 8. Șarpele distrugător.....	25
Capitol 9. Chinul lui Iov.....	29
Capitol 10. De ce citim greșit Biblia?.....	35
Capitol 11. De ce Îl înțelegem greșit pe Dumnezeu.....	37
Capitol 12. Cum distruge Dumnezeu.....	42
Capitol 13. Ce este mânia lui Dumnezeu?.....	44
Capitol 14. Cum se războiește Dumnezeu.....	56
Capitol 15. Sodoma și Gomora.....	59
Capitol 16. Cum stau lucrurile cu potopul?.....	62
Capitol 17. Mărturia crucii.....	67
Capitol 18. Dumnezeu nu este un tiran.....	69
Capitol 19. Creatorul și Susținătorul nostru.....	77
Capitol 20. Cum putem avea viața veșnică?.....	83
Capitol 21. Ar trebui să ne temem de judecată?.....	90
Capitol 22. Cum este judecata lui Dumnezeu?.....	99
Capitol 23. Dumnezeu este umil.....	104
Capitol 24. Dumnezeu este Servitor, nu Stăpân.....	107
Capitol 25. Dumnezeu te iubește necondiționat.....	110
Capitol 26. Împărăția lui Dumnezeu.....	112
Capitol 27. Dumnezeu ne oferă adevărata libertate.....	116
Pe scurt.....	120

Prefață

Te-ai întrebat vreodată?

În limbaj juridic, un dezastru provocat de forțele naturii și care nu poate fi prevenit este numit act al lui Dumnezeu. Această sintagmă este adesea inclusă în polițele de asigurări. De unde vine ideea că Dumnezeu este vinovat de lucrurile rele care se întâmplă în lume? Hotărăște El în mod arbitrar când și unde să se întâmple evenimente precum tornade, cutremure, uragane, inundații și alte dezastre naturale? Acționează Dumnezeu pentru ca aceste lucruri să se întâmple? Manevrează El natura pentru a provoca rezultatele dorite? Și de ce nu se implică mai mult pentru a împiedica suferința din această lume? Este Dumnezeu vinovat de violența despre care citim în Biblie? Recurge El la violență?

Biblia oferă răspunsuri la aceste întrebări, dar pentru a le găsi trebuie să căutăm mai în profunzime. Trebuie, de asemenea, să dorim să ascultăm ceea ce Dumnezeu spune despre Sine și despre cum acționează El, chiar dacă acest lucru zguduie concepțiile pe care le avem despre El.

Această carte va analiza caracterul lui Dumnezeu după cum este descoperit în Biblie – care sunt acțiunile Lui, dar și mai important, care nu sunt acțiunile Lui. Mulți cred că Dumnezeu ne iubește când Îi urmăm regulile, dar se mânie când greșim și Îi pedepsește pe cei care Îi încalcă indicațiile. Scopul acestui studiu este să dovedească cu Biblia că Dumnezeu nu a acționat *niciodată* ca un nimicitor, ci doar ca un Creator, Susținător și Mântuitor.

Intelepciunea care vine de sus este, întâi, curată,
apoi pasnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de
îndurare și de roade bune, fără părtinire,
nefățarnică.

—Iacov 3:17

Chiar contează?

De ce este important să știi cum este Dumnezeu? Contează ce credem despre Dumnezeu? Contează dacă nu credem nimic despre El? Răspunsurile la aceste întrebări ne trimit la temelia a ceea ce merită să fie cunoscut. Ceea ce credem despre Dumnezeu și caracterul Său determină propriul *nostru* caracter și caracterul nostru este mai prețios decât toate bogățiile materiale pe care această lume ni le poate oferi.

Isus a spus: "Eu și Tatăl una suntem" (Ioan 10:30). Dumnezeu Tatăl și Fiul lui Dumnezeu sunt *una* în scop, *una* în caracter. Relația lor este o relație de perfectă armonie. Scriitorul Epistolei către Evrei declară că Isus este "oglundirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui" (Evrei 1:3). Slava lui Dumnezeu este mai mult decât strălucirea Lui, este caracterul Lui. Când Moise l-a cerut lui Dumnezeu să îi arate slava Sa, Dumnezeu a trecut prin fața lui Moise și i-a prezentat caracterul Său:

"Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: 'Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea pâna în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!' "(Exod 34:6-7)

A-L cunoaște pe Dumnezeu așa cum este El înseamnă a ne împăca cu El. Această cunoaștere înseamnă vindecare și dăruirea vieții. Ascultați ceea ce spune Isus în rugăciunea Lui către Tatăl: "Și viața veșnică este aceasta: 'să Te cunoască pe

Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu' ” (Ioan 17:3). Isus a demonstrat prin cuvintele și viața Sa tocmai cum este Tatăl. El a spus: “Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai” (Ioan 5:19).

Când știm că Dumnezeu este mereu iubitor și plin de milă, vom fi atrași către El în dragoste și încredere. Suntem asigurați de dragostea și bunătatea lui Dumnezeu față de noi tot timpul, deoarece căile Lui nu se schimbă *niciodată*. Dumnezeu spune în Maleahi: “Caci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb”. El nu este schimbător cum suntem noi. Noi suntem amabili, iubitori și atenți atâta vreme cât suntem tratați bine, dar când întâlnim oameni care ne fac rău, este în firea noastră să devenim mânioși și gata să ripostăm. Dumnezeu nu răspunde niciodată cu mânie sau răzbunare.

Cuvântul lui Dumnezeu afirmă că nici Tatăl, nici Fiul nu se schimbă: “Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13:8). “Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17). Și aceste cuvinte ne asigură că Dumnezeul nostru iubitor *nu* are nicio parte violentă.

Si Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Si noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl.

—Ioan 1:14

Modelul nostru perfect

În Predica de pe Munte Isus ne oferă modelul perfect de viețuire într-o lume ostilă:

“Ați auzit ca s-a zis: ‘Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.’ Dar Eu vă spun: ‘iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.’” (Matei 5:43-48)

Ce ne spun aceste versete despre Dumnezeu? Isus spune: “Iubiți pe vrăjmașii voștri”, după care spune: “ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri”, concluzionând: “Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”. Isus ne cere să ne comportăm cu vrăjmașii noștri tocmai cum Tatăl nostru ceresc se comportă cu vrăjmașii Săi. El vrea ca noi să înțelegem că principiile înalte pe care ni le expune în Predica de pe Munte sunt posibile doar în măsura în care Îl vedem pe Dumnezeu că le pune în practică.

În viața lui Isus găsim modelul perfect despre cum să ne comportăm cu vrăjmașii noștri. El nu s-a răzbunat niciodată pe cei care i-au greșit. De la judecata și arestarea Sa și până la răstignire, când s-a rugat ca cei care Îl persecutau să fie iertați - "Tată, iarta-i, căci nu știu ce fac!"- nu a demonstrat decât dragoste.

Când Isus nu a fost bine primit într-un sat samatitean, ucenicii Săi, Iacov și Ioan, s-au gândit că ar trebui să îl distrugă prin foc: "Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: 'Doamne, vrei sa poruncim sa se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?' Isus S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: 'Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască.' Și au plecat în alt sat" (Luca 9:54-56).

Cea mai bună cale de a afla cum este Dumnezeu este studiind viața lui Isus. El nu a omorât niciodată pe nimeni și nici nu a amenințat pe cineva. Când Filip, în numele ucenicilor, l-a cerut lui Isus să Îl arate pe Tatăl, El a spus:

"Isus i-a zis: 'De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu, dar: Arată-ne pe Tatăl? Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.'" (Ioan 14:9-10)

Înainte de a începe studiul care ne va pune sub semnul întrebării concepțiile noastre teologice, să avem în atenție cuvintele lui Isus și exemplul Său perfect.

Sursa noastră de viață

Având în minte adevărul că Dumnezeu este mereu plin de dragoste, vom studia acțiunile lui Dumnezeu din Biblie care par să fie în opoziție cu principiile expuse de Isus. În cartea lui Isaia, găsim niște aspecte profunde despre căile și gândurile lui Dumnezeu:

"Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre" (Isaia 55:8-9).

Căile și gândurile lui Dumnezeu sunt cu mult mai înalte în scop și caracter decât căile și gândurile noastre. Acest adevăr incontestabil despre Dumnezeu este greu de înțeles pentru noi. În încăpățânarea noastră de a ne îndreptăți, ne închipuim că Dumnezeu este ca noi. Noi ne mâniem și credem că și Dumnezeu trebuie să se mânie ca noi. Suntem tentați să ripostăm când greșim și gândim că și Dumnezeu trebuie să riposteze. Dar Domnul ne spune:

"Iată ce ai facut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra și îți voi pune totul sub ochi!" (Psalmi 50:21)

Când Dumnezeu a creat lumea noastră, nu a intenționat ca ea să funcționeze pe cont propriu. Pentru Dumnezeu să nu se implice în lumea noastră nu este doar contrar intenției Sale, dar ar însemna ca viața să nu mai poată continua pe această planetă: "Căci în El avem viața, mișcarea și ființa" (Fapte 17:28). Dumnezeu ne susține fiecare respirație.

Dumnezeu este Sursa și Susținătorul vieții. Cu toate acestea, există un lucru care ne poate despărți de El: păcatul. Dar ce este păcatul? Noi ne gândim adesea la păcat ca fiind lucrurile rele pe care le facem sau călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Ideea este că păcatul poate fi într-un fel cuantificat, unii dintre noi comitem multe păcate, iar alții puține. Aflăm din Biblie că lucrurile rele pe care le facem sunt simptome ale unei maladii grave pe care am moștenit-o de la primii noștri părinți. Această maladie constă în a crede minciuna că Dumnezeu Își urmărește interesele Sale. Această minciună a diavolului a fost lăsată moștenire rasei umane în Grădina Eden și de atunci tot distorsionează imaginea noastră despre Dumnezeu.

Când Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva și i-a așezat în grădină, li s-a dat o singură interdicție:

“Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: ‘Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădina; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei manca din el vei muri negreșit.’ “ (Geneza 2:16-17)

Este ușor de înțeles de ce Dumnezeu a așezat “pomul vieții” (Geneza 2:9) în grădină, dar este greu să înțelegem de ce a pus “pomul cunoștinței binelui și răului” în acest cadru perfect. La prima vedere, putem vedea prezența acestui pom și avertizarea de a nu mânca din el ca pe o invitație la dezastru.

Făcut după chipul Său

În Geneza găsim moștenirea noastră: “Apoi Dumnezeu a zis: ‘Să facem om după chipul Nostru, după asemanarea Noastră; ... Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte barbatească și parte femeiască i-a făcut’ ” (Geneza 1:26-27). Ce înseamnă făcut după chipul lui Dumnezeu și care este chipul lui Dumnezeu? Vom descoperi care este chipul lui Dumnezeu când vom vedea o definiție care ne descrie cine este Dumnezeu. Definiția o găsim în 1 Ioan 4:8: “Dumnezeu este dragoste.” Remarcați faptul că nu spune “Dumnezeu este iubitor” ca și cum dragostea este unul din multele Sale trăsături, ci spune “Dumnezeu este dragoste.” Tot ce putem cunoaște despre Dumnezeu trebuie să fie în armonie cu această definiție. Pentru că Dumnezeu este perfect, este firesc să concluzionăm că și dragostea lui Dumnezeu trebuie să fie perfectă, fără nicio urmă de interes personal. Ba mai mult, dragostea Lui trebuie să fie *neschimbătoare* pentru că El este neschimbător.

Dacă suntem creați după chipul lui Dumnezeu, trebuie să fim creați de Dumnezeu ca să *experimentăm* dragostea. Dragostea ca să *fie* dragoste nu poate fi poruncită sau impusă. Poate fi doar oferită în mod liber. Este ușor de înțeles dacă ne imaginăm o persoană însetată de dragoste cu o armă încărcată care se urcă într-un autobuz și pretinde dragostea pasagerilor sub amenințare cu moartea. Poate această metodă să producă dragoste?

Să presupunem că încercăm o cale mai puțin dramatică de a obține dragoste construind un robot care este programat să spună “Te iubesc” când te apropii de el. Poate fi aceasta o relație bazată pe dragoste care să te împlinească? Ar putea aceste metode care la noi eșuează să fie eficiente la Dumnezeu?

Să ne întoarcem la Grădina Eden și la pomul interzis. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut acel pom, ar fi fost posibil pentru omenire să iubească așa cum iubește Dumnezeu? Ca dragostea să fie dragoste trebuie să fie oferită în mod liber. Pentru ca dragostea să fie oferită în mod liber trebuie să ai libertatea de a nu iubi. Dragostea ține întotdeauna de alegere. Dragostea nu poate fi poruncită sau impusă.

Dacă Dumnezeu i-ar fi creat pe primii noștri părinți și i-ar fi așezat în grădină fără să le ofere o cale prin care ei ar fi putut alege să nu Îl iubească și să nu se încreadă în El, ei nu ar fi putut să iubească așa cum iubeste Dumnezeu. După cum Dumnezeu este sursa vieții, El este și sursa dragostei autentice pentru că viața și dragostea sunt inseparabile. A fi creat după chipul lui Dumnezeu ne oferă fiecăruia dintre noi posibilitatea de a deveni un prieten care Îl iubește pe Creator.

Dumnezeu nu a pus pomul cunoștinței binelui și răului cu interdicția de a mânca din roadele lui ca pe un test arbitrar prin care să ne verifice supunerea față de El, ci ca pe o asigurare că El prețuiește libertatea noastră de alegere atât de mult că e dispus să își asume riscul ca noi să putem alege să Îi întoarcem spatele. Când vom înțelege motivul pentru care Dumnezeu a așezat pomul interzis în grădină, nu Îl vom mai acuza că este un dictator oportunist. A existat totuși cineva care L-a acuzat pe Dumnezeu tocmai de acest lucru.

Maestrul amăgirii

“Sarpele era mai siret decât toate fiarele câmpului pe care le facuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: ‘Oare a zis Dumnezeu cu adevarat: "Sa nu mancați din toți pomii din grădină”?’ Femeia a răspuns șarpelui: ‘Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul gradinii, Dumnezeu a zis: "Să nu mâncați din el si nici să nu vă atingeți de el, ca sa nu muriți." Atunci șarpele a zis femeii: *‘Hotărât, ca nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii si veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele si răul.’*”

— (Geneza 3:1-5)

Să vedem mai întâi identitatea acestui șarpe. Cine este șarpele? “Si balaurul cel mare, sarpele cel vechi, numit diavolul si Satana, acela care însala întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; si împreuna cu el au fost aruncați si îngerii lui” (Apocalips 12:9). Eva nu a vorbit cu un șarpe inteligent, ci cu Satana, maestrul amăgirii în persoană.

Șarpele printr-o insinuare subtilă L-a acuzat pe Dumnezeu că i-a mințit pe Adam și pe Eva și că a reținut de la ei ceva bun. Mai mult, dacă ar fi mâncat din fruct, ochii lor s-ar fi deschis și ar fi devenit ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul. Pe cine a ales femeia să creadă, pe Dumnezeu sau pe Satana?

“Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat si plăcut de privit si că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui si a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, si bărbatul a mâncat și el. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolalta frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele. Atunci au auzit glasul Domnului

Dumnezeu care umbla prin grădina în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: 'Unde ești?' “ (Geneza 3:6-9)

Când Adam și Eva au mâncat din pomul oprit ochii lor s-au deschis (au devenit conștienți de sine) și au încercat să se ascundă de Dumnezeu. Care a fost răspunsul lui Dumnezeu? El a venit să îi caute. Primele Sale cuvinte au fost: Unde ești? El căuta împăcarea cu copiii Săi înstrăinați:

Pentru ca Fiul omului a venit sa caute si sa mantuiasca ce era pierdut.

— Isus (Luca 19:10)

Ce este păcatul?

Să ne întoarcem la întrebarea: ce este păcatul? Pentru a găsi definiția corectă, este important să identificăm cu exactitate ce s-a întâmplat la “pomul cunoștinței binelui și răului”. În Geneza 3:6, femeia a văzut aceste calități de dorit ale pomului:

1. “Pomul era bun de mâncat.” În aparență acest lucru poate fi adevărat pentru că fructele sunt surse de viață. Problema nu era cu fructul în sine, ci cu faptul că femeia îl privea acum ca fiind bun.

2. Pomul era “plăcut la vedere.” Tot ce crease Dumnezeu în grădină era perfect, de aceea era normal ca pomul să fie “plăcut la vedere.” Femeia a văzut un motiv în plus ca să îl dorească.

3. Un pom “de dorit ca să deschidă mintea cuiva.” Chiar așa? Avea oare acest pom puteri mistice? Avea dreptate șarpele? Este chiar de dorit să cunoști binele și răul? Dar ce înseamnă să cunoști binele și răul? Înseamnă doar să acumulezi informații?

Versetul se încheie așa “a luat deci din rodul lui și a mâncat; și a dat și bărbatului ei care era lângă ea și bărbatul a mâncat și el”. Acesta este considerat de omenire ca fiind primul păcat. Dar ce este păcatul? Ce a fost mai întâi: faptul că a mâncat din fruct sau faptul că a crezut minciuna șarpelui despre Dumnezeu?

Prima problemă a apărut atunci când Eva a crezut minciuna șarpelui că Dumnezeu reține în mod egoist ceva de la ei. Păcatul nu este doar acțiunea în sine ca și cum păcatul ar fi un lucru care se poate cuantifica. Păcatul în esență este o stare

patologică a minții care Îl vede pe Dumnezeu ca fiind preocupat de sine și prin urmare, nedemn de încredere.

Păcatul poate fi comparat cu o boală. Într-o boală există o cauză implicită precum o infecție cu o bacterie, o dezordine metabolică sau o disfuncționalitate a sistemului imunitar. Aceste cauze primare se manifestă prin unul sau mai multe simptome: febră, greață, durere, amețeală, letargie și așa mai departe. În privința păcatului, cauza primară este faptul de a crede minciuna despre Dumnezeu, având ca rezultat înstrăinarea de Cel a cărui dragoste este centrată pe ceilalți. *Păcatul* nostru care se vede (simptomele) sunt rezultatul credinței că Dumnezeu se slujește pe sine (cauza patologică). În discuția cu cărturarii și fariseii, Isus face analogia între păcat și boala care trebuie să fie vindecată:

“Cărturarii și fariseii, când L-au văzut mâncând cu vameșii și cu păcătoșii, au zis ucenicilor Lui: ‘De ce mănâncă El și bea cu vameșii și cu păcătoșii?’ Isus, când a auzit acest lucru, le-a zis: ‘Nu cei sanatoși au trebuință de doctor, ci *cei bolnavi*. Eu am venit să chem la pocaință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei *păcătoși*.’ “ (Luca 2:16-17, subliniere adăugată)

Păcatul aduce moarte pentru că ne desparte de Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu se desparte niciodată de noi, ci noi suntem cei care ne despărțim de El. Adam și Eva încep să se teamă mai mult de Dumnezeu decât de Satana, cel de care *ar fi trebuit* să se teamă. După ce au mâncat din fruct, Biblia spune: “și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină” (Geneza 3:8). Din acea zi noi ne tot ascundem de Dumnezeul nostru iubitor.

Ar trebui să remarcăm că atunci când Dumnezeu i-a avertizat pe Adam și pe Eva să nu mănânce din fructul oprit, El *nu* a spus: “În ziua când veți mânca din el, vă voi omorî”, ci le-a spus: “În ziua în care veți mânca din el, veți muri”. Când omul și soția lui au mâncat din pom, procesul morții a început în ei

tocmai în acea zi pentru că se despărțiseră de Sursa Vieții. Păcatul (a crede minciuna că Dumnezeu este egoist și nedemn de încredere) aduce moartea, și nu Dumnezeu: "Plata păcatului este moartea" (Romani 6:23). Dumnezeu nu are de-a face cu problema păcatului și El nu plătește plata păcatului. Este evident că, atunci când au mâncat din fructul pomului oprit, ei au primit mai mult decât cunoștința binelui și răului. Fără să-și dea seama, s-au angajat ei și urmașii lor să *experimenteze* cunoașterea binelui și răului. Urmau nu doar să cunoască *despre* rău, ci și să se gândească la el, să îl trăiască, să fie înrobiți de el și în consecință, să *cunoască* durerea, suferința, teama și moartea.

Când păcatul a intrat în lume, nu a afectat doar omenirea. Toată natura a fost afectată de discordanța dintre creațiune și Creator care a fost provocată de păcatul lui Adam și al Evei: "Dar știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii" (Romani 8:22). Pământul a devenit un loc periculos pentru oameni și pentru animale. De la potopul lui Noe, pământul a fost supus fenomenelor meteorologice violente, cutremurelor, vulcanilor și altor calamități naturale. Forțele violente din natură nu sunt de la Dumnezeu. Ele există pentru că *noi* l-am îndepărtat pe Dumnezeu de noi.

7

De ce există un diavol?

Am văzut deja referințele despre o ființă spirituală fizică care se află în opoziție cu Dumnezeu. Această ființă este numită în Biblie Satana, diavolul, șarpele, leviatanul, Lucifer precum și în alte feluri.

Față de acum o sută de ani, un procent mult mai mic de oameni civilizați cred în existența diavolului. În cultura noastră modernă, Satana este adesea asociat cu superstiția și ignoranța. Având în minte acest lucru și ca răspuns la întrebarea din titlu, ne vom opri asupra relatărilor biblice despre Satana (vrajmașul).

În Biblie Satana este numit îngerul căzut. Termenul *căzut* ne sugerează că Satana a fost la început o ființă fără de păcat care a ales să se răzvrătească împotriva Creatorului Său. De ce s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu este o taină, dat fiind mediul perfect din cer. Se pare că deținea o poziție onorabilă și influentă printre îngeri. La un moment dat, o sămânță de mândrie a încolțit și s-a dezvoltat devenind nemulțumit de poziția sa în ceruri. Aceasta a culminat cu revolta deschisă împotriva lui Dumnezeu.

Satana nu a fost singur în revolta sa. A reușit să câștige sprijinul multor îngeri, chiar dacă majoritatea îngerilor a ales să rămână credincioși lui Dumnezeu. În războiul declanșat în urma revoltei lui Satana și a simpatizanților lui nu s-au folosit arme fizice precum cele folosite în conflictele din această lume. Dumnezeu s-a impus în acest război ceresc folosind dragostea în locul egoismului, adevărul în locul amăgirii, transparența în locul opacității, rațiunea în locul lipsei de rațiune, răbdarea în locul disperării și încrederea în locul suspiciunii.

Avem motive să credem că metodele folosite de Satana în grădina Eden pentru a o despărți pe Eva de Dumnezeu au fost

cele folosite mai devreme pentru a-și câștiga susținători pentru cauza sa. Până atunci nu s-a ridicat nicio întrebare înaintea îngerilor despre corectitudinea lui Dumnezeu. Eu nu au avut ocazia să afle cu certitudine absolută dacă acuzațiile lui Satana împotriva lui Dumnezeu erau sau nu îndreptățite. De aceea i s-a oferit lui Satana posibilitatea de a-și demonstra calea sa de guvernare.

Am putea să ne întrebăm de ce Dumnezeu nu l-a distrus pe vrăjmașul Său la începutul revoltei. Acest lucru nu ar fi împiedicat oare extinderea revoltei? Nu! Acest lucru nu ar fi făcut decât să confirme îngerilor că acuzațiile lui Satana împotriva lui Dumnezeu erau îndreptățite. Dacă Dumnezeu l-ar fi distrus pe Satana, ar fi negat prin aceasta libertatea, transformând-o într-un ideal lipsit de fundament. Dar dincolo de aceste lucruri mai este ceva. Dacă vrem să fim consecvenți în studiul Bibliei, există multe dovezi că Dumnezeu nu distruge niciodată, ci păcatul distruge. În cele din urmă Satana va fi distrus, dar nu de către Dumnezeu, ci de propriul său păcat:

“Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: "Fiul omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tirului și spune-i: "Așa vorbește Domnul Dumnezeu: 'Ajunsesesi la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonix, cu topaz, cu diamant, cu crisolit, cu onix, cu jasp, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. *Erai un heruvim ocrotitor cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.* Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc, heruvim

ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea te arunc la pământ, te dau praveliște împăraților. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău ți-ai spurcat locașurile sfinte; *de aceea scot din mijlocul tău un foc care te mistuie* și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc. Toti cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimic și *nu vei mai fi niciodată!* ” (Ezechiel 28:11-19 sublinieri adăugate)

În aceste versete regele Tirului este tipul lui Satana. Satana a fost creat desăvârșit fără vreo urmă de mândrie sau egoism. Căderea sa de la desăvârșire a fost decizia lui și nu a avut nicio scuză pentru drumul pe care a ales să îl urmeze. A devenit mândru din cauza frumuseții sale. “Focul” care îl va distruge pe Satana nu va proveni dintr-o sursă exterioară, ci dinlăuntrul lui. Focul este propriul său egoism. Tocmai acest foc produs din el însuși îl va mistui. Satana va înceta să mai existe – „nu vei mai fi niciodată”.

“Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: *‘Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazanoaptei, mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.’* ” (Isaia 12:12-14, sublinieri adăugate)

Lucifer (numele inițial al lui Satana) a căzut pentru că a dorit să se înalțe pe sine. Isus le spunea ucenicilor Săi: “Oricine se va înalta va fi smerit; și oricine se va smeri va fi înălțat” (Matei 23:12). Lucifer și-a provocat singur căderea. Cuvintele lui “*voi fi ca Cel Preaînalt*” descoperă adevărul că el râvnea la

poziția lui Dumnezeu. Pe el nu îl interesa să reflecteze caracterul lui Dumnezeu (singura cale prin care o ființă creată poate fi *asemenea* lui Dumnezeu).

Când examinăm aceste versete ar trebui de asemenea să remarcăm faptul că ideile despre Dumnezeu exprimate aici îi aparțin lui Lucifer și nu reprezintă descrierea corectă a motivațiilor lui Dumnezeu. Lucifer, din cauza obsesiei lui de înălțare de sine, a ajuns să creadă că și Dumnezeu are aceleași motivații egoiste.

“Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.” (Apocalips 12:7-9)

Aceste versete certifică războiul din cer când Satana și-a început lucrarea de înșelăciune. Lucrarea sa nu s-a limitat la un mic colț al planetei noastre. El a amăgit “întreaga lume.”

“Isus le-a zis: "Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer." (Luca 10:18)

Isus vorbește aici despre rapiditatea cu care Satana a căzut de la credincioșie la răzvrătire.

“Fiindcă am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni” (1 Corinteni 4:9).

“Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească” (1 Petru 1:12).

Când Satana s-a răzvrătit în ceruri atrăgând un număr considerabil de îngeri, îngerii care au rămas credincioși lui Dumnezeu nu au înțeles pe deplin ce s-a întâmplat și de ce. Solia evangheliei este atât pentru ei cât și pentru noi pentru că ei sunt direct interesați de eforturile lipsite de egosm ale lui Dumnezeu de a salva omenirea de la autodistrugere. "Evanghelia veșnică" (Apocalips 14:6) este asigurarea că universul va fi pe vecie eliberat de orice dubiu în privința încrederii în Dumnezeu. "Ce planuri faceți voi împotriva Domnului? El le zădărnicește! Nenorocirea nu va veni de două ori. (Naum 1:9).

"Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de diavolul. Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urma a flămânzit. Ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis: "*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.*" Drept răspuns, Isus i-a zis: "Este scris: "Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu." Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe streășina Templului și I-a zis: "*Dacă esti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: "El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră."* "De asemenea este scris", a zis Isus: "Să nu ispitesti pe Domnul Dumnezeul tău." Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a aratat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis: "Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie." "Pleacă, Satano", i-a răspuns Isus. "Căci este scris: "Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești." Atunci diavolul L-a lăsat. Și deodată au venit la Isus niște îngeri și au început să-I slujească." (Matei 4:1-11 sublinieri adăugate)

Satana a venit la Isus ca un ispititor, obiectivul său evident fiind să distrugă încrederea și dependența Sa de Tatăl. Satana avusese succes cu Eva în gradina Eden, folosind aceeași abordare. Prin ispitirea lui Isus de a-și folosi puterea divină în beneficiul Său, el era hotărât să împiedice intenția Sa de a veni în această lume pentru a salva omenirea. Amăgitorul a făcut încercări disperate de a-L împiedica pe Isus să aibă izbândă în misiunea Lui de a descoperi faptul că Dumnezeu este lipsit de egoism, lucru care ar fi descoperit că Satana este mincinos.

Într- una din ispitiri diavolul I-a oferit lui Isus “împărăția lumii” dacă s-ar fi aruncat și i-ar fi slujit lui. Este demn de remarcat faptul că Isus nu a contestat pretenția diavolului că este stăpân peste “împărăția lumii”. Când Dumnezeu a creat omul i-a dat stăpânire “peste tot pământul” (Geneza 1:26), dar când Adam și Eva au crezut minciuna lui Satana despre Creator, ei i-au oferit practic această stăpânire diavolului. În “împărăția lumii” avem dezamăgire, opresiune, forță și nedreptate. În împărăția lui Dumnezeu nu este folosită nicio forță sub nicio formă și în nicio circumstanță. Nu există nicio asemănare între împărăția lui Dumnezeu și împărăția acestei lumi care se conduce mai degrabă după regula legii decât după legea dragostei.

“Nu voi mai vorbi mult cu voi; caci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30).

Isus afirmă că Satana este “stăpânitorul lumii acesteia”. Când negăm existența lui Satana și influența lui răspândită pe această planetă, așezăm fără să vrem asupra lui Dumnezeu vina pentru suferințele noastre.

“Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă tarcoale ca un leu care răcneste și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

Diavolul este adversarul nostru, nu Dumnezeu.

“Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:11-12).

Când ne dăm seama că noi toți suntem victimele amăgirii despre Dumnezeu care apasă rasa umană, nu îi vom mai privi pe ceilalți ca pe dușmanii noștri, ci ca pe niște victime ale acestei dezamăgiri enorme.

“Peste ele aveau ca împărat pe îngerul Adâncului, care pe evreiește se cheama Abadon, iar pe grecește, Apolion” (Apocalips 9:11).

“Îngerul Adâncului” se referă la Satana. Apolion, numele care îi este dat aici, înseamnă în limba greacă *distrugător*. Satana este distrugătorul. Avem vreun motiv pentru care să îi dăm acest nume Dumnezeului nostru iubitor?

Hotul nu vine decat sa fure, sa injunghie si sa prapadeasca. Eu am venit ca oile sa aiba viata, si s-o aiba din belsug.

—Isus (Ioan 10:10)

8

Șarpele distrugător

Plăgile pe care Dumnezeu le-a trimis asupra egiptenilor par să fie unele dintre cele mai deliberate acte de distrugere ale lui

Dumnezeu. La prima vedere s-ar părea că nu există altă explicație pentru aceste evenimente din Biblie. Să ne aducem totuși aminte de versetul pe care l-am citat mai devreme: “Caci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul” (Isaia 55:8)

Moise a fost însărcinat de Dumnezeu să îi scoată pe copiii lui Israel din sclavia egipteană la libertate. El trebuia să meargă în fața lui Faraon să îl avertizeze despre dezastrele care urmau să aibă loc în țara sa. Când Dumnezeu l-a întâlnit pe Moise în pustie, i-a dat o pildă pe care Moise și Aron o vor demonstra mai târziu în fața lui Faraon ca să arate care va fi rolul lui Dumnezeu în evenimentele care urmau:

“Domnul i-a zis: ‘Ce ai în mână?’ El a răspuns: ‘Un toiag.’ Domnul a zis: ‘Aruncă-l la pământ.’ El l-a aruncat la pământ, și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Moise fugea de el. Domnul a zis lui Moise: ‘Întinde-ți mâna și apucă-l de coada.’ El a întins mâna și l-a apucat; și șarpele s-a prefăcut iarăși într-un toiag în mâna lui.” (Exod 4:2-4)

“... a zis: ‘Nu-i oare acolo fratele tău, Aaron, levitul? Știu ca el vorbește ușor. (...)El va vorbi poporului pentru tine, îți va sluji drept gură, și tu vei ține pentru el locul lui Dumnezeu. Ia în mână toiagul acesta, cu care vei face semnele.’” (Exod 4:14, 16-17)

Moise trebuia să meargă înaintea lui Faraon ca reprezentant al lui Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu în această demonstrație a fost ca aceasta să fie nu doar o desfășurare de putere, ci o ilustrație pentru a-l identifica pe *adevăratul* distrugător. Când Moise ca reprezentant al lui Dumnezeu ținea toiagul în mână însemna că forțele din natură erau sub controlul lui Dumnezeu. Niciun lucru rău nu se putea abate asupra Egiptului atâta timp cât mâna protectoare a lui Dumnezeu ținea departe forțele distructive ale naturii. Când

Moise dădea drumul toiagului, acesta devenea un șarpe, simbolul răului și al distrugerii. Acest lucru simboliza forțele naturii scăpate de sub controlul lui Dumnezeu și aflate sub controlul lui Satana, distrugătorul.

Cu sute de ani înainte de Moise și după ce Iosif (care a fost vândut de frații săi vitregi) a tâlcuit visele tulburătoare ale lui Faraon, copiii lui Israel o duceau bine. Faraon îi dăduse lui Iosif o poziție respectabilă și onorabilă pentru că îi tâlcuise visele profetice și pentru că pregătise poporul pentru cei șapte ani de foamete. Familia lui Iosif a fost primită cu căldură. Egiptenii și-au arătat aprecierea pentru Iosif și pentru Dumnezeul căruia i se închina. Dumnezeu a putut să binecuvânteze din plin națiunea. Dar după mulți ani de la moartea lui Iosif egiptenii au uitat de el și de Dumnezeul lui și i-au făcut robi pe copiii lui Israel care se îmbogățiseră și se înmulțiseră pe acest teritoriu. Prin acțiunile lor, egiptenii spuneau că nu mai doresc prezența lui Dumnezeu. Ei aveau propriii lor dumnezei și nu voiau să îl cunoască pe Dumnezeul robilor lor. Dumnezeu nu mai putea să continue să le ofere binecuvântare și protecție și să le permită în același timp libertatea de a se despărți de El. Dacă la un moment dat după ce plăgile începuseră, Faraon s-ar fi răzgândit și i-ar fi lăsat pe israeliți să plece, Dumnezeu ar fi preluat din nou controlul asupra forțelor naturii și plăgile ar fi luat sfârșit. Dar încăpățânatul conducător nu a făcut lucrul acesta și Egiptul a fost ruinat. Rolul lui Dumnezeu în plăgile din Egipt devine evident dacă avem în vedere mesajul simbolic pe care Dumnezeu l-a dat prin intermediul toiagului și al șarpelui.

O altă dovadă care îl eliberează pe Dumnezeu de acuzația de distrugere prin intermediul elementelor naturii o găsim în cartea 1 Împărați. Profetul Ilie într-un moment dificil al lucrării sale se ascundea într-o peșteră de regina Izabela care îi amenința viața. Dumnezeu a venit la profetul său fugar:

“Si acolo, Ilie a intrat într-o peșteră și a rămas în ea peste noapte. Și cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: ‘Ce

faci tu aici, Ilie?’ El a răspuns: ‘Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeul oștirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe prorocii Tai; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața!’ Domnul i-a zis: ‘Ieși și stai pe munte înaintea Domnului!’ Și *iată că Domnul a trecut pe lângă peșteră*. Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. *Domnul nu era* în vântul acela. Și după vânt, a venit un cutremur de pământ. *Domnul nu era* în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, a venit un foc: *Domnul nu era* în focul acela. Și după foc, a venit *un susur blând și subțire*.” (1 Împărați 19: 9-12, sublinieri adăugate)

Dumnezeul nostru iubitor încă vorbește clar într-un susur blând și subțire.

Chinul lui Iov

Cartea lui Iov ne furnizează dovada clară a rolului lui Satana în actele de distrugere și suferință. Ne oferă totodată o licărire din spatele cortinei din lupta spirituală dintre Dumnezeu și forțele răului. Iov, “un om fără prihană și curat la suflet” (Iov 1:8) s-a trezit prins sub foc încrucișat într-un moment crucial din această bătălie spirituală:

“Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor. Domnul a zis Satanei: "De unde vii?" Și Satana a răspuns Domnului: "De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el." Domnul a zis Satanei: "Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău." Și Satana a răspuns Domnului: "Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, și turmele lui acoperă țara. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema în fața." Domnul a zis Satanei: "Iata, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna." Și Satana a plecat dinaintea Domnului.” (Iov 1:6-12)

Satana a început imediat să distrugă tot ce avea Iov, inclusiv pe fiii și fiicele sale. În distrugerea care a urmat, Satana s-a folosit de “sabeeni” (vers.15), “haldeeni” (vers.17), “focul lui Dumnezeu... din cer” (vers.16) și de “un vânt mare de dincolo de pustiu” (vers.19).

Chiar dacă este evident în cartea lui Iov cine este distrugătorul, mulți cititori sunt tulburați de suferințele lui Iov pentru că se presupune în mod eronat că Dumnezeu l-a *lăsat* pe

Satana să îl lovească pe Iov. Ei gândesc că dacă Dumnezeu este atotputernic, ar trebui să împiedice atacul lui Satana asupra lui Iov. Dar nu puterea lui Dumnezeu este în joc aici, ci principiile guvernării lui Dumnezeu. Este sau nu este Dumnezeu consecvent în a oferi libertate creaturilor Sale inteligente? Libertatea, ca să fie libertate, trebuie să fie irevocabilă. Acest lucru înseamnă că nu se poate schimba și nu se poate retrage în funcție de circumstanțe.

În cazul lui Iov, mai este ceva în joc pe lângă reputația lui Dumnezeu - planeta noastră. Satana plănuia să pună mâna pe lumea noastră (teritoriu dușman ocupat) și să o transforme în împărăția sa: “Domnul a zis Satanei: ‘De unde vii?’ Și Satana a răspuns Domnului: ‘De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am facut-o pe el’ ” (Iov 1:7).

Dacă citim printre rânduri, Satana îi spune de fapt lui Dumnezeu: “Am umblat pe tot pământul și se pare că am sprijinul unanim pentru cauza mea. Am dreptul de a stăpâni pe întreg pământul.” De-a lungul dramei care urmează, Dumnezeu a fost mereu cu un pas înaintea lui Satana și îl cunoștea pe servul Său de încredere. Iov a rămas credincios lui Dumnezeu în ciuda faptului că a trăit al doilea cel mai agresiv atac din partea lui Satana amintit în Biblie. În cele din urmă Dumnezeu i-a păstrat viața lui Iov și “a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi” (Iov 42:10), care erau de fapt într-o poziție mai periculoasă decât a lui Iov pentru că nu îl *cunoșteau* pe Dumnezeu.

Cartea lui Iov ne ajută să înțelegem bătălia spirituală care continuă astăzi între Dumnezeu și forțele întunericului. Când vom fi capabili să înțelegem ceva din interacțiunea complexă și greu de înțeles a numeroaselor ființe cu voință liberă pe care Dumnezeu o vede în mod clar, vom începe să apreciem dimensiunea provocării cu care se confruntă El.

Noi ca ființe inteligente nu suntem singuri în această lume. Există numeroase ființe spirituale care împart cu noi acest spațiu: Satana și armata sa de îngeri căzuți. Dată fiind natura

noastră egiostă și cea a entităților demonice, pământul nostru este zilnic scena unor numeroase confruntări ale voințelor libere centrate pe eu. Ceea ce ne este nouă greu să înțelegem este cum pot Satana și armata sa de demoni să Îl încurce și să se opună lui Dumnezeu.

E posibil să fie incredibil pentru noi faptul că Dumnezeu nu are control absolut și autoritate asupra a tot ce există pe planeta noastră. Dar Dumnezeu nu dorește să ne controleze viețile pentru că nu este în natura Sa să facă acest lucru. El ne-a creat ca pe niște ființe libere și inteligente, nu ca pe niște marionete.

La începutul cărții lui Iov sunt aduși în prim plan trei participanți principali: Dumnezeu, Satana și Iov. La sfârșitul cărții Satana nu este numit pe nume. De ce să fie oare absent tocmai la concluzia decisivă a acestei confruntări monumentale cu Dumnezeu?

În cele patruzeci și patru de capitole ale cărții lui Iov se vorbește despre o creatură misterioasă numită "leviatan". Ce este sau cine este leviatanul? Ne furnizează Biblia vreun indiciu care să ne ajute să identificăm această creatură? "În ziua aceea, Domnul va lovi cu sabia Lui cea aspră, mare și tare leviatanul, Babilonul, șarpele fugar (Asur) și leviatanul, șarpele inelat (Babel), și va ucide balaurul de lângă mare (Egiptul)" (Isaia 27:1). Cine este "șarpele fugar", "șarpele inelat" și "balaurul de lângă mare"? "Si balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșala întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui" (Apocalips 12:9). Să studiem cu atenție capitolul 41 din Iov ca să vedem atributele satanice din descrierea acestei creaturi:

"Poți tu să prinzi *Leviatanul* cu undița? Sau să-i legi limba cu o funie? Îi vei putea petrece papura prin nări? Sau să-i străpungi cu un cârlig falca? *Îți va face el multe rugăminți? Îți va vorbi el cu un glas dulce? Va face el un legământ cu tine ca să-ți fie rob pe vecie? Te vei juca tu*

cu el ca și cu o pasăre? Il vei lega tu, ca să-ți înveselești fetele? Fac pescarii negoț cu el? Il impart ei între negustori? Li vei acoperi pielea cu țepușe si capul cu cangi? Ridică-ți numai mâna împotriva lui si nu-ți va mai veni gust să-l lovești. Iată că ești înșelat in așteptarea ta de a-l prinde: numai să-l vezi și cazi la pământ! Nimeni nu este atât de îndrăzneț ca să-l întărate. Cine mi s-ar împotrivi în față? Cui sunt dator, ca să-i plătesc? Sub cer totul este al meu. Vreau sa mai vorbesc iarăși de mădularele lui și de tăria lui, și de frumusețea întocmirii lui. Cine-i va putea ridica veșmântul? Cine va putea pătrunde între fălcile lui? Cine va putea deschide porțile gurii lui? Șirurile dinților lui cât sunt de înspăimântătoare! Scuturile lui marețe și puternice, sunt unite împreuna ca printr-o pecete; se țin unul de altul, și nici aerul n-ar putea trece printre ele. Sunt ca niște frați care se îmbrățișează, se apucă și rămân nedespărțiți. Strănuturile lui fac să strălucească lumina; ochii lui sunt ca geana zorilor. Din gura lui tâșnesc flăcări, scapără scânteii de foc din ea. Din nările lui iese fum, ca dintr-un vas care fierbe, ca dintr-o căldare fierbinte. Suflarea lui aprinde cărbunii, și gura lui aruncă flăcări. Tăria lui stă in grumaz, și înaintea lui sare groaza. Părțile lui cele carnoase se țin împreună, ca turnate pe el, neclintite. Inima lui este tare ca piatra, tare ca piatra de moara care stă dedesubt. Când se scoală el, tremură vitejii, și spaima ii pune pe fugă. Degeaba este lovit cu sabia; căci sulița, săgeata si pavăza nu folosesc la nimic. Pentru el fierul este ca paiul, arama, ca lemnul putred. Săgeata nu-l pune pe fugă, pietrele din praștie sunt ca pleava pentru el. Nu vede in ghioagă decât un fir de pai și râde la șuiieratul săgeților. Sub pântecelul lui sunt țepi ascuțiți: ai zice că este o grapă întinsă peste noroi. Face să clocotească fundul mării ca un cazan și-l clatină ca pe un vas plin cu mir. In urma el lasa o carare luminoasa; si adancul pare

ca pletele unui bătrân. *Pe pământ nimic nu-i este stăpân; este făcut ca să nu se teamă de nimic. Privește cu dispreț tot ce este înălțat, este împăratul celor mai mândre dobitoace.*" (Iov 41, sublinieri adăugate)

Dumnezeu folosește aici un limbaj simbolic pentru a descrie un vrăjmaș atât de puternic și lipsit de compasiune în fața căruia suntem fără putere dacă suntem singuri. Dumnezeu se află într-un conflict formidabil cu cel mai puternic vrăjmaș, dar Dumnezeu se angajează să ducă această luptă în locul nostru fără să recurgă la folosirea forței sub nicio formă și în nicio circumstanță.

Satana a făcut ca Dumnezeu să pară așa cum este el: mâniaș, neiertător, dispus să folosească forța, neînduplecat, critic, exigent, în timp ce el ni se prezintă ca "înger de lumină" (2 Corinteni 11:14). Dar Dumnezeu cunoaște ceea ce noi nu putem vedea: cât de abil este amăgitorul.

Având această descriere simbolică a vrăjmașului lui Dumnezeu, putem obține informații despre bătălia zilnică pe care Dumnezeu o duce pentru fiecare dintre noi. Dumnezeu intervine pentru a-i scoate pe copiii Săi din suferință când Satana depășește limitele în disperarea sa de a le face rău sau de a-i distruge pe cei care răspund la apelurile Duhului Sfânt. Unele dintre aceste intervenții sunt evidente pentru noi, altele nu. De aceea Dumnezeu va continua să fie zilnic învinuit pentru suferințele pe care le vedem în lume. Din fericire, experiența lui Iov ne va ajuta să realizăm că Dumnezeu *nu poate* să împiedice orice accident, calamitate, boală, moarte și în același timp să respecte voința liberă a creaturilor Sale inteligente.

Și mai este ceva ce doar Dumnezeu poate vedea în mod clar. Doar El poate exista de la sine. *Pentru Satana acest lucru nu este posibil.* Satana este o ființă creată care alege răul și răul depinde de existența binelui pentru a dăinui. Când toate ființele inteligente din univers vor înțelege acest adevăr în contextul descoperirii faptului că Dumnezeu este demn de încredere, El îi

va permite lui Satana, inițiatorul răului, să se autodistrugă. Ce poate fi mai cinstit decât atât?

Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu iti vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.

—Isaia 41:10

10

De ce citim greșit Biblia?

Când a fost scrisă, Biblia nu a fost dictată de Dumnezeu, “ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2Petru 1:21). Biblia a fost scrisă de oameni care au folosit propriile lor cuvinte și au fost influențați de contextul cultural, mediul și personalitatea fiecăruia.

De ce citim deseori în Biblie că Dumnezeu este distrugătorul? Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să ținem seama de cultura religioasă a teritoriului în care au trăit cei care au scris Biblia. Un lucru este evident: poporul Israel, personajul principal din Biblie, era înconjurat de idolatri. În ciuda avertizărilor serioase de a se feri de idolatrie, ei erau permanent influențați de practicile idolatre ale vecinilor lor. Înțelegerea israeliților despre Dumnezeu a fost pervertită de cultura dominantă.

Dumnezeu dorea cu ardoare să se descopere poporului. Cu toate acestea, dacă le-ar fi descoperit pe deplin întreaga slavă a caracterului Său i-ar fi îndepărtat de El. Dumnezeu s-a coborât la nivelul oamenilor la care voia să ajungă, iar pentru a putea face acest lucru, a trebuit să le vorbească pe limba lor. În interacțiunea cu poporul Israel, Dumnezeu Și-a asumat riscul de a fi înțeles greșit pentru a-l salva de la autodistrugere.

Ba mai mult, în teritoriile biblice, oamenii aflați sub influență demonică își făureau dumnezei violenți și care se mâniiau ușor. Ei considerau calamitățile care se abăteau asupra lor ca fiind provocate de acești dumnezei mânioși. Prin urmare, poporul le aducea sacrificii pentru a le potoli mânia și se plecau în fața lor în ceremonii religioase.

În Vechiul Testament se vorbește foarte puțin despre Satana, ființa care trebuie învinuită pentru suferința și moartea din lumea noastră. Dacă Satana ar fi fost identificat ca cel

responsabil pentru calamitățile de pe urma cărora suferea poporul, atenția lor ar fi fost absorbită mai mult de el decât de Dumnezeu. Israeliiți l-ar fi considerat pe Satana ca fiind un alt dumnezeu care avea putere impresionantă asupra forțelor naturii. Acest lucru i-ar fi făcut să îi ofere sacrificii și în felul acesta să îl slujească pe Satana în loc să Îl slujească pe Dumnezeu.

Permițând să fie văzut nu doar ca sursă a binelui, ci și a răului, Dumnezeu a încercat să împiedice ca acest lucru să se întâmple. Dumnezeu era mai preocupat de popor și de cât de mult i-ar fi afectat cunoașterea adevăratului distrugător decât de reputația Sa. În ciuda bunăvoinței pe care Dumnezeu le-a arătat-o, poporul continua să aducă slavă entităților demonice prin închinarea idolatră: “au adus jertfe dracilor” (Deuteronom 32:17) și nu lui Dumnezeu.

Israeliiți din vechime nu erau pregătiți pentru o descoperire clară a caracterului iubitor al lui Dumnezeu. Ei L-ar fi respins pe Dumnezeu dacă li s-ar fi descoperit așa cum este cu adevărat – dragoste dezinteresată. Ei doreau un Dumnezeu care să lupte pentru ei și să folosească forța împotriva dușmanilor săi. Israeliiți doreau un Dumnezeu care *să fie ca ei*. În loc să accepte adevărul că “Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său” (Geneza 1:27), ei erau hotărâți să *Îl creeze pe Dumnezeu după chipul lor*. Această lucruri ne oferă (dacă dorim să vedem) o perspectivă despre modul în care omenirea s-a raportat la Dumnezeu de-a lungul veacurilor și până în prezent.

11

De ce Îl înțelegem greșit pe Dumnezeu

Când Dumnezeu a locuit printre noi, nu a fost recunoscut sau bine primit de către organizațiile religioase:

“Pe când plecau orbii aceștia, iată că au adus la Isus un mut îndrăcit. După ce a fost scos dracul din el, mutul a vorbit. Și noroadele mirate ziceau: ‘Niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel!’ *Dar fariseii ziceau: ‘Cu ajutorul domnului dracilor scoate El dracii!’* Isus străbătea toate cetățile și satele învățând pe norod în sinagogi, propovăduind evanghelia împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință care era în norod” (Matei 9:32-35 sublinieri adăugate).

Următoarele cuvinte ale lui Isaia se aplică celor care Îl acuză pe Isus ca este în legătură cu Satana: “Vai de cei ce numesc răul bine, și binele, rău, care spun că întunericul este lumină, și lumina, întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceață, și dulceață în loc de amărăciune! Vai de cei ce se socotesc înțelepți și se cred pricepuți!” (Isaia 5:20-21).

“El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.” (Ioan 1:10-11)

Aceste versete nu se referă doar la istoria trecută. Nici astăzi Dumnezeu nu este recunoscut, nu este înțeles și cunoscut. Îl înțelegem greșit pe Dumnezeu din cauza tendinței noastre de a considera că El este preocupat de sine așa cum suntem noi:

“Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le

poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Corinteni 2:14).

Rasa umană este atrasă de religia exterioară, dar noi trebuie să schimbăm egoismul nostru cu dragostea lui Dumnezeu. Ideea de a renunța la egoism este amenințătoare pentru “omul firesc.” Religia exterioară *pare* mai sigură, dar această siguranță nu este decât o iluzie perfidă. Religia exterioară este folosită deseori pentru a ne ascunde de Dumnezeu.

“Fariseii au venit la El și, ca să-L ispitească, I-au zis: “Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?” Drept răspuns, El le-a zis: “Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: “De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup”? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.” “Pentru ce, dar”, I-au zis ei, “a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevastei o carte de despărțire și s-o lase?” Isus le-a răspuns: “Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început n-a fost așa” (Matei 19:3-8).

Mare parte din Vechiul Testament ne descoperă eforturile lui Dumnezeu de a se apropia de poporul care are inima împietrită. Dumnezeu este greșit înțeles în pasaje din Scriptură unde se adaptează mai degrabă voinței poporului decât să îi lase fără speranță. Noi suntem cei lipsiți de compasiune și nu Dumnezeu. Cu toate acestea, citim în mod greșit despre felul în care Dumnezeu interacționează cu poporul nemilos din Vechiul Testament. În consecință, noi îl acuzăm pe Dumnezeu că a permis sclavia și poligamia, că a încurajat războaiele de cucerire, că a ordonat genocidul și a aplicat pedepse drastice

călcătorilor de lege. Noi lansăm aceste acuzații pentru că nu înțelegem implicațiile problemei privind împietrirea inimii oamenilor cu care Dumnezeu s-a confruntat permanent în vechiul Israel.

Isus, în Predica de pe Munte, a înălțat legea, dându-i o aplicație practică bazată pe legea dragostei:

“Ați auzit că s-a zis: "Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte." Dar Eu vă spun: să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Oricui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o mila de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine.” (Matei 5:38-42)

În aceste cuvinte Isus prezintă voia desăvârșită a lui Dumnezeu ca fiind în opoziție cu adaptarea la voia oamenilor cu inimi împietrite.

“Isus le-a zis: ‘Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu. *Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru.* El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. Iar pe Mine, pentru că spun adevărul, nu Mă credeți. Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeți? Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu.’ Iudeii I-au răspuns: ‘Nu zicem noi bine că esti samaritean și că ai drac?’ ” (Ioan 8:42-48 sublinieri adăugate)

Dumnezeu le spune liderilor religioși: “Voi aveți de tată pe diavolul.” Tatăl lor era diavolul pentru că ei moșteniseră imaginea distorsionată a diavolului despre Dumnezeu și se împotriviseră oricărei schimbări.

“Și I-au scris deasupra capului vina: ‘ACESTA ESTE ISUS, ÎMPARATUL IUDEILOR.’ Împreună cu El au fost răstigniți doi tâlhari: unul la dreapta, și celălalt la stânga Lui. Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap și ziceau: ‘Tu, care strici Templul și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine însuși! *Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!*’ Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băteau și ei joc de El și ziceau: ‘Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! *Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: ‘Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!’ ”* (Matei 27:37-43 sublinieri adăugate)

Cei care și-au bătut joc de Isus pe cruce au folosit exact aceeași insinuaire pe care Satana a folosit-o în pustie pentru a-L ispiti pe Isus: “Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu” (Matei 4:3).

“Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altminteri, vinul cel nou sparge burdufurile, se varsă, și burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou trebuie pus în burdufuri noi, și amandouă se păstrează.” (Luca 5:37-38)

În analogia pe care o face, Isus leagă noile Sale învățături radicale cu “vinul nou” care sparge “burdufurile vechi.” Prin cuvânt și exemplu, El a creionat o imagine clară a dragostei lui Dumnezeu care este în contrast evident cu imaginea distorsionată a lui Dumnezeu (“vinul vechi”) susținută de învățătorii religioși (“burdufurile vechi”). Aceste două viziuni

opuse nu puteau sta împreună. Tot astfel este și astăzi. Imaginea Dumnezeului violent trebuie să lase loc în mințile noastre imaginii Dumnezeului nostru iubitor.

Cum distruge Dumnezeu

Unul dintre cele mai clare exemple despre felul în care distruge Dumnezeu se află în cartea 1 Cronici. Saul, regele lui Israel, a ignorat sfatul lui Dumnezeu pentru a-l întoarce de pe calea distrugerii, care i-a fost comunicat prin profetul Samuel. Saul a avut mai multe încercări de a-l ucide pe David, slujitorul său credincios. Se făcuse vinovat și de uciderea preoților lui Nob și ceruse sfat de la o vrăjitoare. Saul fusese rănit într-o bătălie cu filistenii și era speriat de ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost prins. În disperarea sa, "Saul și-a luat sabia și s-a aruncat în ea" (1 Cronici 10:4).

Remarcați cum se încheie în Biblie relatarea tragică a morții lui Saul:

"Saul a murit, pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, și pentru că a întreat și cerut sfatul celor ce cheamă morții. N-a întreat pe Domnul: de aceea Domnul l-a omorât, și împărăția a dat-o lui David, fiul lui Isai. " (1 Cronici 10:13-14)

Este evident că în moartea lui Saul singura acțiune a lui Dumnezeu este să îl lase pe Saul să meargă pe propriul drum și să experimenteze consecințele acțiunilor lui. Moartea lui Saul a survenit în urma unei sinucideri, și nu a unei omucideri. Cu toate acestea, Biblia afirmă că Dumnezeu l-a *omorât*. Cuvântul folosit aici pentru a descrie ceea ce a făcut Dumnezeu este cu siguranță diferit de definiția lui din dicționar. Iar acesta nu este un exemplu izolat. În următoarele capitole vom studia cuvinte precum furie, mânie, gelozie întâlnite în Biblie. Atunci când se referă la căile și gândurile lui Dumnezeu, Scriptura dă acestor cuvinte înțelesuri diferite de folosirea lor obișnuită.

Căutati pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemati-L câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, si omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea mila de el, la Dumnezeuul nostru care nu oboseste iertând." "Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, si căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre si gândurile Mele față de gândurile voastre.

— (Isaia 55: 6-9)

Ce este mânia lui Dumnezeu?

Problema mâniei lui Dumnezeu îi uimește pe mulți dintre noi când citim Vechiul Testament. Există multe referințe despre mânia lui Dumnezeu, dar ce este mânia Lui? Pentru a răspunde la această întrebare ne-ar fi de folos să privim la niște exemple din Biblie. Prima menționare despre mânia lui Dumnezeu a fost când l-a însărcinat pe Moise să îi scoată pe copiii lui Dumnezeu din robia egipteană. Care au fost circumstanțele care l-au făcut pe Dumnezeu să își manifeste mânia?

“Moise a zis Domnului: ‘Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară; și cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când vorbești Tu robului Tău; căci vorba și limba-mi este încurcată.” Domnul i-a zis: "Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul? Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta și te voi învăța ce vei avea de spus." Moise a zis: "Ah! Doamne, trimite pe cine vei vrea să trimiți.’ ” (Exod 4:10-13)

Moise se temea să mergă singur înaintea lui Faraon și a cerut un vorbitor. Cum a răspuns Dumnezeu?

“Atunci Domnul S-a mâniat pe Moise și a zis: "Nu-i oare acolo fratele tău, Aaron, levitul? Știi ca el vorbește ușor. Iată că el însuși vine înaintea ta; și, când te va vedea, se va bucura în inima lui.” (Exod 4:14)

Cum și-a manifestat Dumnezeu mânia? Dându-i lui Moise ceea ce voia. Să examinăm și alte referințe biblice despre mânia lui Dumnezeu.

“Adunăturii de oameni, care se aflau în mijlocul lui Israel, i-a venit pofta, ba chiar și copiii lui Israel au început să plânga și să zică: "Cine ne va da carne să mâncăm? Moise a auzit pe popor plângând, fiecare în familia lui și la ușa cortului lui. Mânia Domnului s-a aprins cu tărie. Moise s-a întristat. Domnul a făcut să sufle de peste mare un vânt care a adus prepelițe și le-a răspândit peste tabără cale cam de o zi într-o parte și cale cam de o zi de cealaltă parte în jurul taberei. Aveau o înălțime de aproape doi coți de la fața pământului. În tot timpul zilei aceleia și toată noaptea și toată ziua următoare, poporul s-a sculat și a strâns prepelițe; cel ce strânsese cel mai puțin avea zece omeri. Ei și le-au întins în jurul taberei.” (Numeri 11:4, 10, 31-32)

Și în acest incident se vorbește despre mânia lui Dumnezeu. Ce a făcut El? I-a dat poporului ceea ce a vrut.

“Când a îmbătrânit Samuel, a pus pe fiii săi judecatori peste Israel. Fiul său întâi născut se numea Ioel, și al doilea Abia; ei erau judecatori la Beer-Seba. Fiii lui Samuel n-au călcat pe urmele lui; ci se dădeau la lăcomie, luau mită și călcau dreptatea. Toți bătrânii lui Israel s-au strâns și au venit la Samuel, la Rama. Ei au zis: "Iată că tu ești bătrân, și copiii tăi nu calcă pe urmele tale; acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile." Samuel n-a văzut cu plăcere faptul că ziceau: "Dă-ne un împărat ca să ne judece." Și Samuel s-a rugat Domnului. Domnul a zis lui Samuel: "Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei” (1 Samuel 8:1-7).

Dumnezeu a trimis o solie poporului prin profetul Samuel oferindu-le numeroase motive despre faptul că nu ar fi spre

binele lor să le răspundă la dorința de a avea un împărat. L-au ascultat ei pe Samuel?

“Poporul n-a vrut să asculte glasul lui Samuel. ‘Nu!’, au zis ei, ‘ci să fie un împărat peste noi, ca să fim și noi ca toate neamurile; împăratul nostru ne va judeca, va merge în fruntea noastră și ne va cârmui în razboaiele noastre.’ ” (1 Samuel 8:19-20)

Cum a răspuns Dumnezeu la insistențele poporului? “Si Domnul a zis lui Samuel: ‘Ascultă-le glasul și pune un împărat peste ei.’ ” (versetul 22). De unde știm că Dumnezeu le-a dat un împărat în mânia Sa? Privind în urmă la acest eveniment istoric, profetul Osea ne oferă o nouă perspectivă despre rolul pe care l-a avut Dumnezeu când a răspuns la cererea poporului:

“Pieirea ta, Israele, este ca ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta. Unde este împăratul tău, ca să te scape în toate cetățile tale? Unde sunt judecătorii tăi, despre care ziceai: “Dă-mi un împărat și domni”? *Ți-am dat un împărat în mânia Mea, și ți-l iau în urgia Mea!* ” (Osea 13:9-11, sublinieri adăugate)

Aceste trei referințe ne arată în mod clar că atunci când Dumnezeu s-a mâniat, El i-a dat poporului Israel ceea ce ei au vrut cu toate că nu era spre binele lor să facă acest lucru. Aceste referințe ar trebui să fie suficiente pentru a vedea că mânia lui Dumnezeu așa cum apare în Biblie este cu totul diferită de definiția pe care o găsim în dicționar. Cu toate acestea, este mai mult decât atât. Ce s-a întâmplat când Isus s-a mâniat?

“Isus a intrat din nou în sinagogă. Acolo se afla un om cu mâna uscată. Ei pândeau pe Isus să vadă dacă-l va vindeca în ziua Sabatului, ca să-L poată învinui. Și Isus a zis omului care avea mâna uscată: “Scoală-te și stai la

mijloc!" Apoi le-a zis: "Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi?" Dar ei tăceau. Atunci, rotindu-și privirile cu mânie peste ei și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: "Întinde-ți mâna!" El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă. Fariseii au ieșit afară și s-au sfătuit îndată cu irodienii cum să-L piardă" (Marcu 3:1-6).

Aceasta este o confruntare pe care Isus a avut-o cu fariseii. Resticțiile lor legaliste nu permiteau vindecarea în ziua de sabat. Citind în inimile lor, Isus și-a "rotit privirile cu mânie peste ei." Ce fel de mânie nutrea Isus? Acel fel de mânie descris ca fiind "mâhnit de împietrirea inimii lor." Isus a experimentat mâhnire sau tristețe profundă în fața lipsei de dragoste și compasiune manifestată de liderii religioși față de omul cu mâna uscată. Ce mai putem descoperi în Biblie despre mânia lui Dumnezeu?

"Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricarei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor" (Romani 1:18, sublinieri adăugate).

Cum se descoperă mânia lui Dumnezeu?

"De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurației, să urmeze poftelile inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile" (Romani 1:24, sublinieri adăugate).

"Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase" (Romani 1:26, sublinieri adăugate).

"Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestемate" (Romani 1:28, sublinieri adăugate).

Mânia lui Dumnezeu se manifestă aici *lăsându-i pradă sau lăsându-i*, cu alte cuvinte oferindu-le libertatea de a se despărți de El. Prin urmare, nu este mânia distrugătorului răzbunător pe care noi adesea o punem în seama lui Dumnezeu. Să vedem și alte paragrafe din Vechiul Testament:

“În tot timpul zilei aceleia și toată noaptea și toată ziua următoare, poporul s-a sculat și a strâns prepelițe; cel ce strânsese cel mai puțin avea zece omeri. Ei și le-au întins în jurul taberei. Pe când carnea era încă în dinții lor, fără să fie mestecată, Domnul S-a aprins de mânie împotriva poporului; și Domnul a lovit poporul cu o urgie foarte mare” (Numeri 11:32-33).

Să ne întoarcem puțin la relatarea cu prepelițele date cu mânie poporului. Aici avem urmarea firească a lăcomiei poporului: “Domnul a lovit poporul cu o urgie foarte mare.”

Este demn de remarcat faptul că tone de carne proaspătă de prepeliță se strica repede în mediul în care stăteau israeliții și nu mai era bună de consum. Având în vedere acest aspect, despre ce fel de plagă este vorba aici? În astfel de condiții hrana devine otravă și provoacă moarte: “Au pus locului aceleia numele Chibrot-Hataava (mormântul poftei) pentru ca acolo au îngropat pe poporul apucat de pofta” (versetul 34). Ce a însemnat “mânia lui Dumnezeu”? Nu este de la sine înțeles că mânia lui Dumnezeu înseamnă că Dumnezeu nu intervine și omul suferă urmarile acestui fapt?

“În ziua aceea, Ma voi aprinde de mânie împotriva lui. Ii voi părăsi și-Mi voi ascunde fața de ei. El va fi prăpădit și-l vor ajunge o multime de rele și necazuri; și atunci va zice: "Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?" Și Eu Îmi voi ascunde fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei” (Deuteronom 31:17-18).

Ce se întâmplă când Dumnezeu *își ascunde fața*? "Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu *nu este* în mijlocul meu?" Și aici vedem faptul că Dumnezeu nu intervine. De ce spune Domnul că *își ascunde fața*? "Din pricina a tot răul pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei." Și care va fi urmarea?

"El va fi prăpădit și-l vor ajunge o multime de rele și neazuri." Când poporul s-a întors către alți dumnezei, s-au întors de la adevăratul Dumnezeu care nu mai putea să îi păzească de urmările inevitabile.

"Copiii lui Israel au facut atunci ce nu plăcea Domnului și au slujit Baalilor. Au părăsit pe Domnul Dumnezeuul părintilor lor care-i scosese din țara Egiptului și au mers după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care-i înconjura; s-au închinat înaintea lor și au mâniat pe Domnul. Au părăsit pe Domnul și au slujit lui Baal și Astarteilor. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel. El i-a dat în mâinile unor prădători care i-au prădat, i-a vândut în mâinile vrăjmașilor lor de jur împrejur și nu s-au mai putut împotrivi vrăjmașilor lor" (Judecători 2:11-14).

Acest pasaj descrie continua apostazie a poporului. "Dumnezeu i-a dat în mâinile unor prădători" și "i-a vândut în mâinile vrăjmașilor lor." Și aici avem un răspuns pasiv la criză. Din cauza apostaziei lor, Dumnezeu nu a mai putut să îi împiedice pe vrăjmașii lui Israel să îi cucerească.

"Domnul va lovi pe Israel, și Israel va fi ca trestia clătinată în ape; va smulge pe Israel din această țară bună, pe care o dăduse părintilor lor, și-i va împrăștia dincolo de Râu, pentru că și-au făcut idoli, mâniind pe Domnul. Va părăsi pe Israel, din pricina păcatelor pe care le-a făcut Ieroboam și în care a târât și pe Israel" (1 Împărați 14:15-16).

Aici mânia lui Dumnezeu înseamnă renunțarea la Israelul apostaziat.

“L-au supărat prin înălțimile lor și I-au stârnit gelozia cu idoli lor. Dumnezeu a auzit și S-a mâniat, și a urgisit rău de tot pe Israel. A părăsit Locuința Lui din Silo, Cortul în care locuia între oameni. Și-a dat slava pradă robiei, și măreția Lui în mâinile vrăjmașului. A dat pradă săbiei pe poporul Lui și S-a mâniat pe moștenirea Lui” (Psalmi 78:58-62).

Aici a se mânia include a părăsi, a lăsa pradă robiei, a da pradă.

“Atunci Domnul S-a aprins de mânie împotriva poporului Său și a urât moștenirea Lui. I-a dat în mâinile neamurilor, cei ce îi urau au stăpânit peste ei” (Psalmi 106:40-41).

Aici mânia lui Dumnezeu se manifestă prin a-I “da în mâinile neamurilor.”

“Intr-o izbucnire de mânie, Imi ascusesem o clipă fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău” (Isaia 54:8).

În acest episod izbucnirea de mânie înseamnă ascunderea feței lui Dumnezeu pentru o clipă, dar bunătatea și mila lui Dumnezeu față de noi este veșnică.

“Si vă voi lepăda de la fața Mea cum am lepădat pe toți frații voștri, pe toată sâmbanta lui Efraim! Pe Mine Mă mânie ei oare, zice Domnul; nu pe ei inșiși, spre rușinea lor?” De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: ‘Iată, mânia și urgia Mea se vor vărsa peste locul acesta, peste oameni și dobitoace, peste copacii de pe câmp și

peste roadele pamântului; și va arde și nu se va stinge’
” (Ieremia 7:15, 19-20).

Dumnezeu întreabă: “Pe Mine Mă mânie ei oare?... Nu pe ei înșiși spre rușinea lor?” Necazurile poporului au fost aduse asupra lor ca niște consecințe ale idolatriei lor, și nu ca pedeapsă a lui Dumnezeu.

“Acum, tunde-ți părul, Ierusalime, și aruncă-l departe; suie-te pe înalțimi și fă o cântare de jale! Căci Domnul leapădă și *îndepărtează neamul de oameni care I-a ațâțat urgia*” (Ieremia 7:29 sublinieri adăugate).

Există mai multe pasaje în Biblie care folosesc o terminologie asemănătoare, dar cele despre care am vorbit sunt suficiente pentru a trage concluzia că mânia lui Dumnezeu nu înseamnă niciodată pedeapsa Sa. Dumnezeu ne dă libertatea de a-L accepta sau de a-L respinge. Mânia lui Dumnezeu reprezintă consecințele firești ale alegerilor noastre greșite atunci când este constrâns să ne lase să urmăm propria cale. Rolul lui Dumnezeu este întotdeauna pasiv în ceea ce privește abandonarea, ascunderea feței, părăsirea, predarea și alți termeni asemănători.

În prezentarea pe care i-a făcut-o lui Moise, Dumnezeu nu a trecut mânia sau furia ca atribute ale caracterului Său: “Si Domnul a trecut pe dinaintea lui si a strigat: ‘Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Iși ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!’ ” (Exod 34:6-7)

“și a vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise: ‘Pentru ce ne-ați scos din Egipt ca să murim în

pustiu? Căci nu este nici pâine, nici apă și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă.' Atunci Domnul a trimis împotriva poporului niște serpi înfocați, care au mușcat poporul, așa încât au murit mulți oameni în Israel" (Numeri 21:5-6).

Acest pasaj ne informează că "Domnul a trimis niște șerpi înfocați" ca răspuns la plângerile lor. Ținând cont de dovezile din Scriptură pe care le-am văzut mai devreme, cum am interpreta acțiunile lui Dumnezeu când "a trimis" șerpilor? În corcondanță cu celelalte paragrafe din Biblie pe care le-am studiat, Dumnezeu a fost obligat de lipsa de recunoștință a poporului Său răzvrătit să le ofere libertatea și să nu intervină în favoarea lor.

Cum au apărut acolo șerpilor înfocați? "[Domnul] care te-a dus în acel pustiu mare și grozav, unde erau șerpi înfocați și scorpioni, în locuri uscate și fără apă, care a făcut să-ți țâșnească apa din stanca cea mai tare" (Deuteronom 8: 15, sublinieri adăugate).

Șerpilor înfocați existau peste tot în deșert, dar Dumnezeu îi proteja pe israeliți de ei. Am fi putut crede că Dumnezeu este implicat dacă ar fi trimis urși polari.

Există multe relatări în Biblie în care ni se spune că Dumnezeu a trimis armate invadatoare sau calamități împotriva poporului. Având această înțelegere, putem trage concluzia că în orice relatare din Scriptură în care se spune că Dumnezeu a trimis lucruri rele înseamnă că Dumnezeu este în imposibilitatea de a le preveni, neputând manevra cauzele și efectele evenimentelor. Nu este scopul lui Dumnezeu și nu este în natura Sa să exercite controlul asupra treburilor omului.

"Domnul a fost plin de râvnă pentru țara Lui și S-a îndurat de poporul Său. Domnul a răspuns și a zis poporului Său: "Iată, vă trimit grâu, must și untdelemn

proaspăt, ca să vă săturați de ele, și nu vă voi mai face de ocară între neamuri.” (Ioel 2:18-19)

“Si îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: "Strigă și zi: "Așa vorbește Domnul oștirilor: "Sunt plin de o mare gelozie pentru Ierusalim și pentru Sion." ” (Zaharia 1:14)

“Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfațișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioara curată. Dar mă tem că, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este fața de Hristos.” (2 Corinteni 11:2-3)

Gelozia lui Dumnezeu nu este deloc egoistă. Dumnezeu este gelos pentru alții, nu pentru sine.

“Domnul S-a aprins de mânie din nou împotriva lui Israel; și a stârnit pe David împotriva lor, zicând: "Duceți și fă numărătoarea lui Israel și a lui Iuda." Și împăratul a zis lui Ioab, căpetenia ostirii, care se afla langa el: "Străbate toate semințiile lui Israel, de la Dan până la Beer-Șeba; să se fac numărătoarea poporului și să știu la cât se ridică numărul lor." Ioab a zis împăratului: "Domnul Dumnezeul tău să facă poporul de o sută de ori mai mare, și împăratul, domnul meu, să vadă cu ochii lui lucrul acesta! Dar pentru ce vrea împăratul, domnul meu, să facă lucrul acesta?" Împăratul a stăruit în porunca pe care o dădea lui Ioab și căpeteniilor ostirii; și Ioab și căpeteniile ostirii au plecat de la împărat, ca să facă numărătoarea poporului Israel.” (2 Samuel 24:1-4)

Când David a făcut numărătoarea poporului a dat dovadă de mândrie și lipsă de încredere în Dumnezeu pentru că a dorit să depindă de numărul ostașilor și de puterea militară pentru a apăra Israelul. Acest lucru a exclus efectiv protecția nonviolentă a lui Dumnezeu asupra lor, lăsându-i vulnerabili în fața dușmanilor și a altor amenințări. Chiar și luptătorul Ioab a văzut pericolul în cererea lui David de a număra poporul și l-a întrebat despre acest lucru.

Dumnezeu l-“a stârnit pe David împotriva lor.” Am putea înțelege greșit această afirmație atunci când o citim? I-a șoptit Dumnezeu la ureche lui David să numere poporul pentru a avea o scuză bună pentru a se întoarce împotriva lor? Să privim acest verset în lumina a ceea ce am studiat până acum despre acțiunile lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu are un rol activ în distrugeri și nu stârnește răul, ci altcineva face acest lucru. Este posibil ca în acest episod Dumnezeu “să îl stârnească” pe David să numere poporul prin faptul că nu a intervenit să îl oprească să facă acest lucru? Ar fi prea mult dacă am spune că nu Dumnezeu i-a șoptit la ureche lui David, ci Satana? Cum ne dăm seama de acest lucru? Citim despre același episod în cartea 1 Cronici: “Satana s-a sculat împotriva lui Israel și a *ațâțat* pe David să facă numărătoarea poporului”(1 Cronici 21:1, sublinieri adăugate).

Ne-am putea întreba de ce Biblia nu spune clar ce se întâmplă în fiecare episod relatat pe paginile ei. Ar face acest lucru mai ușor studiul Bibliei? Da, l-ar face. Deficiența de comunicare dintre Dumnezeu și omenire nu s-a datorat lipsei de înțelegere din partea lui Dumnezeu, ci din partea noastră. Dumnezeu, în înțelepciunea Sa ne oferă posibilitatea fie să acceptăm, fie să respingem adevărul despre El. Biblia a fost scrisă avându-se în vedere acest principiu. Când avem posibilitatea de a înțelege adevărul salvator despre Dumnezeu și îl respingem, lumina suplimentară nu va face decât să ne îndepărteze de El. Ambiguitatea aparentă a Bibliei lasă loc pentru interpretări diferite tocmai din acest motiv. Nu stă în

caracterul lui Dumnezeu să ne convingă împotriva voinței noastre ca să credem în El și în dragostea Sa fără compromis. În același timp, Biblia furnizează numeroase dovezi pentru cei care doresc să Îl descopere pe Dumnezeul nostru iubitor.

Mă veti cauta, si Mî veti găsi, dacă Mă veti căuta cu toată
inima.

—Ieremia 29:13

Cum se războiește Dumnezeu

Dumnezeu se războiește cu răul folosind adevărul, dragostea, mila și iertarea.

“Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (Ioan 3:8).

Lucrarea celui rău a fost încă de la începutul răzvrătirii sale să Îl acuze și să Îl reprezinte greșit pe Dumnezeu. Isus, Fiul lui Dumnezeu, a distrus lucrările celui rău demonstrând că acuzațiile sale împotriva lui Dumnezeu erau mincinoase.

“Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciuna, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8:43-44)

Isus afirmă că principala armă a celui rău este folosirea minciunilor. Dumnezeu nu poate să mintă (Evrei 6:18). El înfruntă minciunile celui rău cu adevărul.

“Imbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile ceresti. De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare,

după ce veți fi biruit totul. Stați gata, dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate sagetile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.” (Efeseni 6:11-17)

Dumnezeu a exemplificat ce înseamnă purtarea armurii lui Dumnezeu: vestea bună a adevărului despre Dumnezeu (“având mijlocul încins cu adevărul”), împlinirea credincioșiei legământului (“platoșa neprihănirii”), solia împăcării cu Tatăl nostru ceresc (“Evangheliei păcii”), asigurarea faptului că Dumnezeu este demn de încredere (“scutul credinței”) și făgăduința vieții veșnice pentru cei eliberați din robia și minciunile lui Satana (“coiful mântuirii”). Și noi suntem încurajați să folosim aceleași arme pe care le-a folosit Isus – Cuvântul lui Dumnezeu (“sabia Duhului”).

“Preaiubitilor, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: ‘Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti’, zice Domnul. ‘Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei îngrămădi cărbuni aprinși pe capul lui.’ ” (Romani 12:19-21)

Ce este răzbunarea lui Dumnezeu? El biruiește răul prin bine și îi invită pe copiii Săi să facă același lucru. Dacă îi tratăm pe dușmanii noștri cu bunătate în loc să ne răzbunăm pe ei, punem cărbuni aprinși pe capul lor. A te răzbuna pe un dușman înseamnă să fii biruit de rău. Dar există o cale prin care să biruim cu adevărat răul: prin bine. Acesta este modul în care Dumnezeu duce bătăliile.

“Isus zicea: ‘Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!’ Ei și-au împărțit hainele Lui între ei, trăgând la sorti. ” (Luca 23:34)

Aceste cuvinte ale lui Isus ne sunt de mare folos. Tatăl nu trebuie convins ca să ne ierte. Problema nu este la Dumnezeu, ci la noi. Noi credem că Dumnezeu este asemenea nouă. Când Isus a rostit cuvintele “Tată, iartă-i că nu știu ce fac”, nu vorbea doar despre cei care Îl atârnaveră pe cruce, ci vorbea în aceeași măsură și despre noi. Dumnezeu vrea ca noi să știm că El înțelege situațiile delicate prin care trecem (noi nu știm ce facem). El ne iubește necondiționat și lucrează fără încetare ca să ne salveze.

“Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credinciosia, blândetea, înfrânarea poftelor. Impotriva acestor lucruri nu este lege.”

—Galateni 5:22-23

15

Sodoma și Gomora

Distrugerea Sodomei și Gomorei este considerat exemplul clasic de mânia al lui Dumnezeu care a turnat moarte și distrugere peste oamenii răi. Dacă luăm relatarea biblică exact cum este scrisă, lucrurile s-au întâmplat în felul următor: Cele două cetăți erau situate într-o regiune prosperă din punct de vedere agricol și comercial, iar viața locuitorilor era confortabilă. Oamenii aveau mult timp liber și activitățile nesfinte erau des întâlnite. Dumnezeu a privit din cer și s-a mâniat când a văzut că fărădelegea se înmulțea. O vreme Dumnezeu nu a intervenit, dar stricăciunea a devenit atât de mare încât în cele din urmă Dumnezeu și-a pierdut răbdarea. Le-a trimis o avertizare neprihănitului Lot și familiei sale să părăsească Sodoma. Și într-o desfășurare spectaculoasă de mânia, Dumnezeu a plouat foc și pucioasă din cer. Bărbați, femei și copii au suferit o moarte oribilă. Sodoma și Gomora au fost distruse și răzbunarea lui Dumnezeu a fost satisfăcută.

Să privim acum evenimentul dintr-o altă perspectivă conform înțelegerii că Dumnezeu nu are un rol activ în distrugere. Avem imaginea celor două cetăți cu locuitorii lor egoiști bucurându-se de prosperitate și plăceri: „Iată care a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belsug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit” (Ezechiel 16:49). Oamenii nu erau conștienți că sub cetățile lor (care erau construite într-o regiune instabilă din punct de vedere geologic) există vulcani. Ei erau totodată inconștienți de faptul că Dumnezeul pe care nu îl vedeau și pe care îl respingeau era același Dumnezeu care până acum îi ferise de nenorociri. Sosise în sfârșit ziua ca Dumnezeu să ia act de dorința lor de independență. Pentru a le respecta libertatea, Dumnezeu este nevoit să îi lase, rămânând fără protecție în fața forțelor naturii. Crăpăturile de pe

suprafața pământului au cedat tâșnind în aer rocă fierbinte care a venit pe pământ sub formă de „pucioasă și foc de la Domnul din cer” (Geneza 19:24), distrugând Sodoma și Gomora în câteva minute.

Intervenția lui Dumnezeu în distrugerea celor două cetăți a constat în faptul că le-a oferit locuitorilor libertate, inclusiv libertatea de a face alegeri cu urmări catastrofale: „Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Domnul Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui și lipindu-te de El: căci de aceasta atârna viața ta și lungimea zilelor tale, și numai așa vei putea locui în țara pe care a jurat Domnul că o va da părinților tăi, lui Avraam, Isaac și Iacov” (Deuteronom 30:19-20).

Boală, accidente, moarte, războaie, dezastre naturale și alte nenorociri se întâmplă din mai multe motive. Deseori *noi* suntem direct responsabili, uneori Satana este responsabil, iar alteori forțele postdeluviene ale naturii sunt de vină. Foarte adesea sunt implicate combinații ale mai multor factori. Deoarece noi nu putem vedea în mod clar *de ce* apare o anume suferință, suntem înclinați să Îl învinuim pe Dumnezeu. Este corect? Este normal? Tendința de a da vina pe Dumnezeu datează de mult timp. Când și unde a apărut fuga de responsabilitate? „Omul a răspuns: ‘Femeia pe care *mi-ai dat-o* ca să fie lângă mine, *ea* mi-a dat din pom și am mâncat.’ Si Domnul Dumnezeu a zis femeii: ‘Ce ai făcut?’ Femeia a răspuns: ‘*Sarpele* m-a amăgit și am mâncat din pom’ ”(Geneza 3:12-13, sublinieri adăugate).

Bunătatea Ta, Doamne, ajunge până la ceruri, și credinciosia Ta, până la nori. Dreptatea Ta este ca muntii lui Dumnezeu, și judecățile Tale sunt ca Adâncul cel mare. Doamne, Tu sprijini pe oameni și pe dobitoace! Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost.

—Psalmi 36:5-7

Cum stau lucrurile cu potopul?

Cum stau lucrurile cu potopul din zilele lui Noe? Dacă Dumnezeu nu este distrugătorul, cum de a adus cel mai mare cataclism din lumea noastră? Ce dovezi găsim în Biblie și în alte surse care să ne ofere o explicație rezonabilă despre ceea ce a cauzat acest potop mondial îngrozitor?

“Atunci Domnul a zis: ‘Duhul Meu nu va rămâne pururi în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o suta douazeci de ani.’ “
(Geneza 6:3)

În aparență, Dumnezeu a privit spre un timp în care omenirea se va îndepărta atât de mult de El, încât va fi forțat să îi abandoneze, nemaiținând sub control forțele naturii. Ne putem întreba ce L-a determinat în cele din urmă să îi abandoneze. A fost o decizie premeditată a lui Dumnezeu sau a fost implicat vreun alt factor?

Închipuiți-vă că aveți un vecin care are niște probleme personale. Se luptă cu lipsuri financiare, are probleme de sănătate și nu se poate îndepărta prea mult de casă. În plus, nu are nici mașină, fiindu-i foarte greu să se deplaseze pentru a-și procura cele necesare.

Într-o bună zi, în timp ce vorbești cu el, afli despre faptul că nu are cu ce să se deplaseze și te oferi să îl duci la supermarket și în alte locuri. În următoarele luni îl duci la doctor, la farmacie și la supermarket. Lucrurile merg bine și ești mulțumit că îl poți ajuta.

Apoi într-o zi călduroasă de vară acest vecin apare la ușa ta foarte agitat și îți cere să îl duci cu mașina la o bancă din oraș. Remarci că ține în mână o geantă cu hârtii, o cagulă și ceva ce pare a fi un pistol ascuns într-o șosetă. Ce vei face? Iei repede

cheile de la mașină și îl duci cu bucurie pe prietenul tău la destinație?

Fiecare dintre noi are niște granițe dincolo de care nu dorește să treacă. Aceste granițe sunt legate de aspecte ce țin de morală, de etică sau de limite personale. Nu ar fi potrivit să credem că și Dumnezeu are granițe dincolo de care nu dorește sau nu poate să treacă?

“Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie. Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat; căci orice făptura își stricase calea pe pământ. Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: ‘Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.’ “ (Geneza 6:5, 11-13)

Cum era lumea noastră înainte de potop? Dumnezeu i-a spus lui Noe că “pământul este plin de violență *din cauza lor*” (vers. 13 KJV, sublinieri adăugate). Din cauza violenței oamenilor, pământul însuși a acumulat violență. Forțe extrem de violente s-au deslănțuit în cataclismul care a urmat. Societatea era în colaps moral: “Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ”

Câți credincioși fideli avea Dumnezeu în această perioadă întunecată a istoriei? Doar despre Noe ni se vorbește în Biblie. Ce a cauzat această stare nefericită de lucruri? Gândurile oamenilor erau permanent îndreptate spre rău. Cum definește Biblia răul? Când Adam și Eva au mâncat din “pomul cunoștinței binelui și răului” (Gen. 2:17), schimbarea din mintea lor a reflectat perfect *ce este răul*. Imaginea Dumnezeului nostru iubitor distorsionată de primii noștri părinți a fost moștenită de întreaga lume. Locuitorii violenți ai

lumii antedeluviene își închipuiau că Dumnezeu tolera violența lor. Care a fost însă răspunsul lui Dumnezeu? "S-a mâhnit în inima Lui." (Gen. 6:6).

Omenirea L-a împins pe Dumnezeu dincolo de granița pe care nu o putea trece fără să devină un participant involuntar la violență. Dumnezeu a fost forțat să slăbească controlul asupra forțelor naturii. Când perioada de 120 de ani s-a sfârșit și pasagerii corabiei erau în siguranță, ploaia a început să cadă în torente timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Ce a declanșat acest mare potop? În primul capitol din Geneza găsim niște indicii importante:

"Dumnezeu a zis: "Să fie un firmament în mijlocul apelor, și el să despărță apele de ape." Si Dumnezeu a făcut firmamentul, și el a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Si așa a fost. Dumnezeu a numit firmamentul cer." (Gen. 1:6-8 KJV).

Ce este un firmament ? Firmament înseamnă o întindere, o boltă cerească. Bolta se referă la un acoperământ peste pământ, suspendat sau fixat în ceruri sau în atmosferă. Pasajul continuă cu descrierea acestei bolte care desparte apele, *deasupra* ei existând o cantitate însemnată de apă.

Un acoperământ de vapori de apă atmosferică înconjura întregul pământ asemenea unei enorme sere, menținând în lumea noastră un climat tropical moderat de la Polul Nord până la Polul Sud. Dovada existenței acestui climat pe planeta noastră o aduc plantele și animalele aparținând unui climat cald care au fost găsite fosilizate în regiunile polare. Și Biblia ne oferă un indiciu important despre clima de pe pământ în acel timp:

"Iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute. În ziua când a făcut Domnul Dumnezeu un pământ și ceruri, nu era încă pe pământ niciun copacel de câmp și nicio iarba de pe câmp nu încoltea încă:

fiindca Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ ... Ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată fața pământului.” (Geneza 2:4-6)

Aceste versete vorbesc despre o lume foarte diferită de cea în care trăim noi. ”Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ ... Ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată fața pământului.” Pământul era învăluit de un abur cald și avea o climă excepțională fără schimbări bruște de temperatură. Cu asemenea temperaturi nu ar fi existat niciodată vreo furtună, tornadă, uragan, grindină sau zăpadă și nici chiar ploaie. Probabil că și suprafața pământului era mult mai nivelată decât este astăzi, fără munți înalți sau canioane adânci. În plus, o suprafață mult mai mică era acoperită de ape.

Ce ținea apa suspendată în atmosferă și care a fost mecanismul care a provocat potopul? Pentru noi este simplu să observăm că încălzirea face apa să se ridice. Apa care fierbe într-un ibric se ridică din recipient prin evaporare. Întinderile de apă de pe planeta noastră dau în fiecare zi un volum masiv de molecule de apă. Cu cât căldura este mai mare, cu atât mai repede se eliberează aceste molecule. Din suprafața unui lac înghețat se evaporă mai puține molecule de apă în mijlocul iernii decât într-o zi călduroasă de vară. Ce-ar fi dacă înainte de potop ar fi existat mai multă energie termică? Acest lucru ar fi făcut să existe mai multă apă în atmosferă. Practic pământul nostru își obține energia termică de la soare. Fără soare lumea noastră ar îngheța.

Când Dumnezeu a creat lumea noastră, a pus la lucru un uimitor sistem de energie termică capabil să țină în atmosferă o cantitate masivă de apă. Soarele ar fi trebuit să fie un mecanism cheie în felul în care lucra acest sistem. Înainte de potop soarele emana *mai multă* căldură decât astăzi. Dacă așa stau lucrurile, este normal să credem că atunci când Dumnezeu a fost forțat să slăbească controlul asupra forțelor naturii, cantitatea de energie solară să fie afectată.

Echilibrul fragil din atmosferă a fost distrus și "În anul al șase sutelea al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor. Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți." (Geneza 7:11-12) Primele picături de ploaie din istorie au început să cadă, turnând pe pământ mii de metri cubi de apă. Instabilitatea geologică și instabilitatea atmosferică au provocat o presiune din ce în ce mai mare în rezervoarele subterane de apă. "În ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare" (Geneza 7:11). Aceste "izvoare" au adus și mai multă apă.

Doar cei opt din corabie au supraviețuit potopului: Noe și familia lui. Numeroase specii de animale erau la bordul corăbiei pentru a repopula lumea de după potop.

Rămășițele fosilizate ale corăbiei sunt păstrate într-un parc național din estul Turciei, lângă micul oraș Dogubayazit. Aceste dovezi arheologice extraordinare de la Muntele Ararat sunt dovada faptului că relatarea biblică despre potop nu este basm, ci o întâmplare autentică a singurului dezastru natural planetar:

Apele au scăzut de pe fata pământului, scurgându-se și împutinându-se, și, după o sută cincizeci de zile, apele s-au micșorat. În luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii, corabia s-a oprit pe muntii Ararat.

—Geneza 8:3-4

17

Mărturia crucii

Dacă înțelegem acțiunile lui Dumnezeu din Vechiul Testament, vom avea certitudinea că El nu distruge în nicio circumstanță. Dar cea mai evidentă dovadă că Dumnezeu nu se apropie de păcătos ca să îl distrugă o găsim în Noul Testament.

Chiar dacă toți cercetătorii Bibliei cred că Isus a murit pentru noi pe cruce, există totuși păreri diferite în privința modului în care moartea Sa ne mântuiește. Cu toate acestea, cei mai mulți cred că atunci când Isus a murit pe cruce, El a experimentat ceea ce am fi experimentat noi, dacă nu ar fi fost jertfa Sa în locul nostru.

Dacă acest lucru este adevărat, înseamnă că Isus a murit în același mod în care ar trebui să murim și noi. Dacă considerăm că Dumnezeu distruge păcătosul înseamnă că Dumnezeu Tatăl a venit lângă Isus ca să îl omoare. Nu este așa? Evanghelia după Matei ne oferă câteva amănunte despre moartea lui Isus. Care au fost ultimele cuvinte ale lui Isus înainte de moarte? "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai *părăsit*?" (Matei 27:46, sublinieri adăugate)

Acest verset ne descoperă cum a murit Isus. Dumnezeu Tatăl a permis ca Fiul Său să experimenteze ceea ce va experimenta la sfârșit orice suflet care va respinge dragosea Sa – despărțirea de El, Dătătorul vieții. Nu Dumnezeu Tatăl L-a omorât pe Isus, ci păcatele noastre: "Plata păcatului este moartea" (Romani 6:23). Păcatul este capabil să aducă moartea, fără nicio intervenție din partea lui Dumnezeu. Viața este de la Dumnezeu. Este illogic să credem că Dumnezeu este sursa morții.

Nu putem discuta aici despre fiecare caz de distrugere sau suferință care Îi este atribuit lui Dumnezeu. Dar situațiile pe care le-am examinat până acum ne oferă cheia pentru o

înțelegere corectă a rolului lui Dumnezeu în privința morții și a dezastrelor din Biblie. Biblia se explică singură. Când Scriptura ridică cortina asupra unui anumit eveniment pentru a clarifica care sunt acțiunile lui Dumnezeu, putem folosi acest lucru ca pe o cheie pentru a înțelege și celelalte situații care nu sunt foarte clare (acolo unde două paragrafe par că se contrazic). În plus, cuvintele pe care Dumnezeu le spune despre Sine merită atenția noastră deosebită. De exemplu: “Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb” (Maleahi 3:6). În concluzie, adevărul despre Dumnezeu, așa cum Isus l-a învățat și demonstrat este un reper sigur în călătoria noastră prin Biblie de la Geneza și până la Apocalipsa.

“Așa încât Dumnezeu să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu”

—Efeseni 3:17-19

18

Dumnezeu nu este un tiran

Aceasta este o veste minunată pentru cei care au auzit despre doctrina iadului veșnic. Această doctrină nu are nicio susținere biblică. Scriptura prezintă moartea ca fiind o stare de inconștiență. Este un *somn* temporar care va dura până la înviere. După aceea toți care s-au împotrivit împăcării cu Dumnezeu vor culege consecința firească, dispariția veșnică.

Pentru a susține cu Scriptura existența unui loc de tortură care arde continuu, trebuie să interpretăm în mod literal cuvinte care au un înțeles simbolic. Cuvântul *foc* poate avea atât un înțeles literal, cât și simbolic. În cartea Daniel, când Nabucadnețar i-a aruncat pe Șadrac, Meșac și Abednego în cuptorul încins este evident că este vorba despre un foc literal. Când Ioan Botezătorul care a botezat cu apă, a spus că Isus botează cu Duhul Sfânt și cu foc, este clar că *nu* se referea la focul literal, ci folosea cuvântul *foc* în sens simbolic.

Afirmațiile "Dumnezeul nostru este un foc mistuitor" și "Dumnezeu este dragoste" (Evrei 12:29, 1 Ioan 4:16) se contrazic oare? Doar dacă vedem focul ca un foc literal. Focul este o reacție chimică. Este Dumnezeu o reacție chimică? Aceste afirmații sunt într-o armonie perfectă dacă înțelegem efectele pe care dragostea lui Dumnezeu o are asupra unei persoane. Dragostea lui Dumnezeu mistuie egoismul. Egoismul este opusul dragostei adevărate. Dacă suntem deschiși față de dragostea lui Dumnezeu, această dragoste va veni în noi și va mistui egoismul din inimile noastre.

Dacă ne împotrivim dragostei lui Dumnezeu și ne agățăm de egoismul nostru, aceeași dragoste va deveni o sursă de tortură. Vom căuta să fugim de ea sau chiar să ne ascundem de Dumnezeu. Această experiență au trăit-o Adam și Eva după ce

au crezut minciuna șarpelui despre Dumnezeu. Înțeleasă în acest fel, dragostea lui Dumnezeu este un foc mistuitor.

Parabola spusă de Isus despre bogatul și Lazăr este adesea folosită pentru a susține doctrina unui loc literal de tortură:

“Era un om bogat care se îmbrăca în porfira și în subțire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire. La ușa lui, zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube. Și dorea mult să se sature cu firimiturile care cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele. Cu vremea, săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui și a strigat: "Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta." "Fiule", i-a răspuns Avraam, "adu-ți aminte ca, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa că cei ce ar vrea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi să nu poată." Bogatul a zis: "Rogu-te, dar, părinte Avraame, să trimiți pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am cinci frați, și să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin." Avraam a răspuns: "Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei." "Nu, părinte Avraame", a zis el, "ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi." Si Avraam i-a răspuns: "Dacă nu asculta pe Moise și pe proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți." " (Luca 16:19-31)

Isus a spus această parabolă pentru a ilustra efectele pe care egoismul și indiferența le au asupra unei persoane. Isus se

adresa fariseilor plini de îndreptăţire de sine şi a prins în parabolă şi idei greşite larg răspândite în acea vreme despre ce se întâmplă după moarte.

Iudeii asociau bunăstarea cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Pentru ei o persoană săracă sau cu defecte fizice era blestemată de Dumnezeu. Se considera că persoana în cauză suferea din cauza unor deficienţe spirituale sau păcate. Pe de altă parte, o persoană bogată se bucura de favoarea specială a lui Dumnezeu. Pentru farisei, bunăstarea sau statutul unei persoane depindeau de cât de corecţi erau faţă de Dumnezeu. Isus le-a spus această parabolă ca să le dezvăluie falsitatea perspectivei lor crude şi limitate.

Ne vom opri asupra unor detalii ale întâmplării. După moartea sa, sărmanul Lazăr se trezeşte dus în “sânul lui Avraam”. Moare şi bogatul şi sfârşeşte în chinul suferinţelor iadului. Se uită în sus şi îi vede de la distanţă pe Avraam şi pe Lazăr. Are loc o discuţie între bogat şi “părintele Avraam”.

- Unde sunt poziţionaţi Avraam şi Lazăr?
- Dacă Avraam şi Lazăr sunt în ceruri sau în rai, cum este posibil ca Avraam să poarte o discuţie cu bogatul care este în iad şi cum este posibil ca bogatul să îi vadă?
- Dacă Avraam şi Lazăr ar fi în iad, ce fac ei acolo?
- Dacă Avraam şi Lazăr nu sunt nici în rai, nici în iad unde sunt ei?
- Câtă uşurare i-ar aduce câţiva stropi de apă unei persoane chinuite în flăcările iadului?
- Poate Lazăr să îl vadă pe bogat chinuit în iad şi să audă ceea ce spune?
- Cum putea Lazăr să fie mângâiat în sânul lui Avraam?
- Lazăr este mângâiat în *ciuda* suferinţelor bogatului sau *datorită* lor?
- Este Lazăr încurajat să fie indiferent faţă de bogat acum când situaţia s-a inversat?

- Cât de adâncă este prăpastia care împiedică deplasarea între cele două locuri?
- Cât de mare să fie această prăpastie ca cei care se află pe partea plină de confort să vadă suferința celor chinuiți în iad? Trei sute de metri? Trei sute de mile? Ar fi universul destul de mare?
- Este corect să tragem concluzia că Isus susține doctrina iadului veșnic pentru că vorbește despre iad în parabola cu bogatul și săracul Lazăr?

Nu ar fi mai corect să tragem concluzia că Isus aduce conceptul unui loc de tortură veșnică în parabola Sa pentru a combate această doctrină monstruoasă, și nu pentru a o susține? Isus ne învață că este imposibil pentru cei care trăiesc veșnic să aibă pace deplină și fericire autentică dacă ar exista un iad literal pe undeva prin univers.

Doctrina că există un loc veșnic de tortură este o minciună a lui Satana care Îl zugrăvește pe Dumnezeu nostru blând, milos, iertător și iubitor ca fiind cel mai rău tiran, dorind prin aceasta să ne îndepărteze de Tatăl nostru ceresc. Nu va exista niciodată un loc de tortură veșnică. Biblia vorbește despre o zi în care toate suferințele se vor sfârși pentru totdeauna:

“Si am auzit un glas tare care ieșea din scaunul de domnie și zicea: "Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Si moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut." “ (Apocalips 21:3-4)

Mulți se întreabă adesea sub ce formă vom trăi noi veșnic? Vom avea trupuri ca acum sau vom avea o existență în afara trupului? Și ce *este* sufletul nostru?

“Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Geneza 2:7)

“Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” (Ezechiel 18:4)

Pentru a trăi avem nevoie de “suflare de viață” sau de duh care este de la Dumnezeu. Noi nu avem suflete vii. Fiecare dintre noi este un suflet viu. Credința conform căreia noi avem suflete nemuritoare separate nu este susținută de Biblie. La cea de-a doua venire a Domnului trupurile noastre nedesăvârșite vor fi schimbate “într-o clipeală din ochi” (1Corinteni 15:52) în desăvârșire.

“Pentru că plata păcatului este moartea” (Romani 6:23)

În Cuvântul lui Dumnezeu moartea nu este altceva decât moarte. Corect înțelegem, întreaga Scriptură, cu o singură excepție: “Atunci *șarpele a zis* femeii: ‘*Hotărât că nu veți muri*’ ” (Geneza 3:4) (sublinieri adăugate), afirmă că păcatul are ca rezultat moartea.

“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața vesnică.” (Ioan 3:16)

Cuvântul *a pieri* înseamnă a trece într-o stare de inexistență. Nu înseamnă a exista în altă parte într-o stare de suferință.

“După aceste vorbe, le-a zis: “Lazăr, prietenul nostru, doarme; dar Mă duc să-l trezesc din somn.” Ucenicii I-au zis: “Doamne, dacă doarme, are să se facă bine.” Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna căpătată prin somn. Atunci Isus le-a

spus pe față: "Lazăr a murit." (Ioan 11:11-14, sublinieri adăugate).

Isus leagă moartea de somn pentru că Dumnezeu este capabil să trezească o persoană din morți. Când Dumnezeu l-a înviat pe Lazăr după patru zile de stat în mormânt, nu l-a chemat înapoi din ceruri. L-a trezit dintr-o stare de inconștiență.

"Suflarea lor trece, se întorc în pământ, și în aceeași zi le pier și planurile lor." (Psalmi 146:4)

Când ai murit gândurile nu continuă în altă parte.

"Căci cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine; și cine Te va lăuda în Locuința morților?" (Psalmi 6:5)

"Cei vii, în adevăr, măcar știi că vor muri; dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită." (Eclesiastul 9:5)

Când murim toate funcțiile cognitive încetează instantaneu, inclusiv percepția timpului. Vom avea impresia că învierea va veni imediat după ce ne-am dat ultima răsuflare.

"Căci însuși Domnul, cu un strigat, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos." (1Tesaloniceni 4:16)

Această înviere va fi la cea de-a doua venire a lui Hristos.

"Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui." (Apocalips 22:12)

Noi nu vom primi răsplata veșnică până când Isus nu va veni a doua oară.

”Care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin.” (1Timotei 6:15-16)

Doar Dumnezeu este nemuritor. Noi nu suntem.

”Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: ‘Moartea a fost înghițită de biruință.’ ” (1Corinteni 15:51-54)

Noi nu avem nemurirea în noi sau prin noi înșine. Nemurirea este posibilă doar printr-o conectare cu Dumnezeu: “trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire”. Pavel mai spune: “Nu toți vom adormi”. Cei care vor fi în viață în Hristos la cea de-a doua venire nu vor experimenta moartea.

”Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mâna un copilaș; vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii, și copilul întărcat va băga mâna în vizuina basilicului. Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința

Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă. ”
(Isaia 11:6-9)

Pe noul pământ toată creația va fi readusă la perfecțiunea din Eden. Animalele nu se vor mai omorî pentru a supraviețui și nu vor mai exista creaturi care să amenințe omenirea. Nu va mai exista frică, suferință, moarte.

El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Si moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici tipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.”

—Apocalips 21:4

Creatorul și Susținătorul nostru

La început Dumnezeu a făcut cerul și pământul.

— (Geneza 1:1)

Acesta este fundamentul oricărei științe. Dumnezeu a făcut lumea noastră. Dumnezeu ne-a făcut pe noi. Nu am apărut la întâmplare. Există un scop divin pentru care am fost creați. Cu toate acestea, lumea noastră este sufocată de o filosofie opusă afirmației cu care se deschide cuvântul lui Dumnezeu. Ateismul a încercat să pună monopol pe știință în încercarea sa de a scăpa de Dumnezeu. Această filosofie a monopolizat știința timp de peste un secol.

Nu este scopul nostru să cercetăm multitudinea de dovezi în favoarea creațiunii deoarece există o mulțime de cărți foarte bune despre acest subiect. Cu toate acestea, există multe discuții în zilele noastre despre existența lui Dumnezeu. Există autori și vorbitori cunoscuți care au mulți susținători și care au ca misiune să îndepărteze lumea de Dumnezeu. Ce se află în spatele acestei mișcări și de ce atât de mulți oameni refuză să mai creadă în Dumnezeu?

Mulți oameni sinceri au o viziune contradictorie despre Dumnezeu. Mulți au crescut auzind despre dragostea lui Dumnezeu, dar ulterior imaginea unui Dumnezeu iubitor le-a fost pur și simplu schimbată cu o imagine opusă care Îl prezintă ca pe un Dumnezeu care se supără și se mânie ușor. La aceasta se adaugă și credința că Dumnezeu se răzbună pe dușmanii Săi aducând asupra lor moarte, distrugere și tortură veșnică. Este ușor de înțeles de ce atât de mulți au renunțat la credința în Dumnezeu. Dar e posibil ca cei care refuză să creadă într-un astfel de Dumnezeu să nu știe că Îl resping pe Dumnezeu. Întrebarea despre existența lui Dumnezeu apare deoarece problema caracterului Lui nu este clarificată.

“Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune.”(Geneza 1:31)

Acest verset sfârșește raportul creațiunii. Dumnezeu nu ar fi putut spune că toate pe pământ erau foarte bune dacă ar fi murit vreo creatură înainte de sfârșitul creației. Dacă Dumnezeu nu este autorul suferinței și al morții, aceasta exclude concepția selecției naturale înainte de căderea în păcat.

Supraviețuirea celui mai puternic pe care o întâlnim pe pământul nostru este o formă de adaptare brutală la o lume aflată într-o situație extremă după apariția păcatului. Există o veste bună! Înstrăinarea creației față de Creatorul Său de la căderea în păcat va fi rezolvată pe noul pământ. Legea dragostei va fi atunci legea vieții și nu va mai exista competiție, frică, suferință sau moarte. Scopul inițial al lui Dumnezeu cu planeta noastră va fi împlinit.

“În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovați.” (Romani 1:20)

Dacă am avea posibilitatea să studiem natura, am aprecia precizia miraculoasă și complexitatea creațiunii. Mâna lui Dumnezeu se vede pretutindeni. Dacă negăm existența lui Dumnezeu, trebuie să negăm și existența minunilor. Dar suntem înconjurați în permanență de minuni: copacul falnic, delicata floare de câmp, corul păsărilor cântătoare, pânda păianjenului, vastitatea universului, zâmbetul unui bebeluș când recunoaște chipul mamei, respirația de fiecare clipă. Acestea sunt minuni de sus. Nu pot fi explicate. Toată viața este o minune. Dovezile că Dumnezeu ne-a creat pe noi și tot ce are viață sunt copleșitoare. Nu putem privi la lumea extraordinară din jurul nostru și să spunem că nu este creată de Dumnezeu.

“Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: "Eu sunt Domnul, și nu este altul!" (Isaia 45:18)

Dumnezeu a creat pământul pentru a fi casa noastră.

“La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slava întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1:1-3, 14)

Creatorul nostru a devenit unul dintre noi pentru a ne descoperi pe deplin cum este El.

“Când privesc cerurile - lucrarea mâinilor Tale - luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui” (Psalmi 8:3-6).

Familia omenească a fost făcută cu puțin mai prejos decât îngerii. Cu toate acestea, cei care trăiesc pe pământ și se împacă cu Dumnezeu vor trăi o experiență “în care chiar îngerii doresc să privească” (1Petru 1:12). Cunoașterea din experiență a dragostei pline de sacrificiu de sine le va oferi un loc special în univers: “Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfânta, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasa împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare care ieșea din

scaunul de domnie și zicea: 'Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.' " (Apocalips 21:2-3)

"Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui." (Jeremia 10:12)

"Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poeții voștri: 'Suntem din neamul Lui...' " (Fapte 17:28)

Universul, pământul și toate creaturile de pe pământ nu pot exista despărțiți de Dumnezeu. Dumnezeu nu a creat lumea noastră, a întors-o ca pe un ceas și a lasat-o să mergă de la sine fără să se mai ocupe de ea. Dumnezeu "ține toate lucrurile cu cuvântul puterii Lui" și "toate se țin prin El" (Evrei 1:3; Coloseni 1:17).

Dacă ai în mâna dreaptă un pahar cu apă și vrei să îl verși, e nevoie să te ajuți de mâna stângă pentru a forța mâna dreaptă să facă acest lucru? "Mâna Mea a întemeiat pământul, și dreapta Mea a întins cerurile: cum le-am chemat, s-au și înfățișat îndată" (Isaia 48:13).

Concepția că Dumnezeu este un distrugător slăbește poziția Sa de Susținător al creației. Nu e nevoie ca Dumnezeu să intervină direct pentru ca distrugerea să aibă loc. De exemplu, în distrugerea Sodomei și Gomorei, interpretarea obișnită susține că Dumnezeu a creat focul și pucioasa pentru a distruge ceea ce El "ținea" sau susținea. Imaginea lui Dumnezeu ca distrugător îl pune în conflict cu Sine Însuși după cum noi am fi în conflict cu noi înșine dacă ne-am ajutat de mâna strângă pentru a forța mâna dreaptă să verse paharul cu apă.

Ca Dumnezeu să distrugă e suficient doar să abandoneze. Cu toate acestea, este absolut necesar să înțelegem că El nu face acest lucru cu intenția de a produce moarte sau distrugere.

Dumnezeu abandonează pentru că El este dragoste și dragostea presupune libertate. Dumnezeu renunță la o persoană sau la o națiune doar de nevoie și cu o imensă tristețe: “Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntru Mi se mișcă de milă!” (Osea 11:8).

Isus rostește aceste cuvinte pentru Ierusalim: “Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut! Iată că vi se lasă casa pustie” (Matei 23:37-38).

“Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9:56).

“Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte al căror sunet să fie auzit” (Psalmi 19:1-3).

Dumnezeu vorbește tuturor oamenilor prin creația Sa. Barierele lingvistice sau lipsa cărților nu ne împiedică să răspundem invitației de a-L cunoaște.

Ridicati-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în sir, ostirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.

—Isaia 40:26

20

Cum putem avea viața veșnică?

Am citit mai devreme despre căderea în păcat din Geneza capitolul 3. Șarpele, amăgitorul deghizat, i-a făcut pe Adam și Eva să creadă că Dumnezeu este preocupat de Sine și nedemn de încredere. Când au crezut această minciună, ei au căutat să se distanțeze de Dătătorul vieții și procesul morții a început pentru ei. Din acea zi, orice moarte este consecința faptului că au crezut această minciună. Omenirea s-a înstrăinat de Dumnezeu în grădina Eden pentru că Adam și Eva și-au schimbat părerea despre Dumnezeu. Dacă până acum au avut încredere în El, acum nu mai aveau încredere în El. *Aceasta este și problema noastră.* Noi trebuie să ne schimbăm părerea despre Dumnezeu. Când vom face acest lucru, încrederea va lua locul neîncrederii, dragostea pentru El va lua locul fricii de El. Vom fi împăcați cu Creatorul nostru și vom avea viață veșnică.

Chiar dacă Adam și Eva au crezut minciuna șarpelui despre Dumnezeu și au încercat să se ascundă de El, în Dumnezeu nu s-a produs nicio schimbare. Dragostea pentru copiii Săi de acum răzvrățiți nu s-a diminuat. Orice plan de mântuire care se bazează pe eforturile noastre de a-L convinge pe Dumnezeu să își schimbe părerea despre noi caută o soluție pentru o problemă inexistentă. Dumnezeu are gânduri bune în privința noastră și nu e nevoie să Îl convingem să gândească bine despre noi. El ne iubește deja și ne prețuiește enorm pe fiecare din noi.

Când Dumnezeu i-a scos pe israeliți din Egipt, au fost avertizați despre pericolul închinării la idoli. În timpurile biblice dumnezeii falși care erau produsul imaginației pervertite a oamenilor erau des întâlniți. Aceștia erau considerați mânioși și trebuiau îmbunați. Pentru a le potoli furia li se aduceau daruri și jertfe. Ar trebui să ne întrebăm: Modul în care relaționăm cu Dumnezeu are ceva din închinarea la idoli din vechime?

“Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu. Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac” (Ioan 17:3-4).

În această rugăciune pe care Isus i-o adresează Tatălui, El spune clar ce înseamnă viața veșnică. Este experiența de a ajunge să Îl cunoști pe Dumnezeu. Această cunoaștere din experiență ne împacă cu Dătătorul Vieții. Începem să vedem adevăratul scop al misiunii lui Isus în lume de a Îl descoperi în mod clar pe Dumnezeu ca fiind lipsit de egoism, blând, amabil, milos și iertător. Când oamenii ascultau cuvintele lui Isus auzeau cuvintele lui Dumnezeu. Când oamenii Îl vedeau pe Isus vindecându-i pe cei bolnavi, hrănindu-i pe cei flămânzi, încurajând, ținând copiii în brațe, acceptând să fie înțeles greșit, Îl vedeau pe Dumnezeu – Dumnezeu în slava Sa.

Pentru a evita confuzia, este important să înțelegem că există multe căi care se crede că duc la mântuire, dar acestea prezintă o imagine greșită despre Dumnezeu. Vom vedea acum o cunoscută cale de mântuire cu care orice om din societatea modernă a luat contact într-un mod sau altul. Mulți oameni sinceri o acceptă. Această viziune privește mântuirea dintr-o perspectivă legalistă.

Iată câteva din caracteristicile acestei viziuni:

- Accentul se pune pe suveranitatea lui Dumnezeu și nu pe darul libertății oferit de Dumnezeu copiilor Săi.
- Se accentuează puterea lui Dumnezeu și nu dorința Lui de a ne împăca cu Sine.
- Se crede că Dumnezeu este atât de curat și sfânt încât este ofensat de păcatele noastre și nu se crede că Dumnezeu ne iubește și vrea să se apropie de noi așa cum suntem. Dumnezeu este mâhnit din cauza a ceea ce face păcatul asupra celor pe care îi iubește, nu pentru că este ofensat El în mod direct.

- Se crede că Dumnezeu cere sânge pentru a-și potoli mânia și nu se înțelege faptul că Dumnezeu vrea să ne vindece de teama noastră patologică de El. El vrea ca noi să înțelegem că *păcatul* omoară și nu El.
- Se crede că Dumnezeu are niște cărți în care scrie păcatele noastre pentru a le folosi împotriva noastră la judecată. Nu se înțelege faptul că acele cărți sunt păstrate pentru a demonstra că Dumnezeu a făcut tot ce îi stă în putință pentru a salva fiecare om.
- Se consideră că Dumnezeu aplică pedepse pentru călcările de lege și nu se înțelege că egoismul nostru care este în dezacord cu legea ne pedepsește. După cum nu putem încălca legile naturii fără a fi sancționați, tot astfel nu putem călca legea dragostei fără a fi pedepsiți.
- Se prezintă Evanghelia ca veste bună a faptului că Dumnezeu ne oferă o cale pentru a scăpa de pedeapsa pe care El o dă pentru călcarea legii și se pierde din vedere faptul că adevărata veste bună este despre Dumnezeu Însuși. Dacă Dumnezeu ar fi cel care a dat pedeapsa cu moartea, aceasta ar fi o veste *rea*.
- Se încurajează dorința de a fi mântuit mai degrabă decât de a-L vedea pe Dumnezeu care este demn de încredere. De fapt, cu cât vom aprecia mai mult adevărul despre Dumnezeul nostru iubitor, nu ne vom mai face griji despre mântuire noastră și îi vom iubi și aprecia mai mult pe ceilalți. “Căci oricine va vrea sa-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui” (Marcu 8:35).

Evanghelia legalistă încurajează în mod nejustificat să ne concentrăm pe propria mântuire. Dumnezeu nu a pus asupra noastră povara de a verifica dacă noi suntem sau alții sunt mântuiți. În loc să ne concentrăm pe propria noastră situație spirituală, ar trebui să ne concentrăm pe Cel care ne vede pe fiecare dintre noi nu doar cum suntem, ci și cum putem fi. Dumnezeu ne iubește și ne apreciază mai mult decât ne putem

noi iubi sau aprecia. Fără discuție, Dumnezeu vrea să petreacă veșnicia cu noi toți. El vrea, de asemenea, ca să înțelegem că este demn de încredere și mai mult decât capabil să vindece mințile noastre pline de frică: “Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste” (1Ioan 4:18).

Am comparat pe scurt două evanghelii diferite: evanghelia legalistă și evanghelia vindecătoare. Evanghelia vindecătoare este în armonie perfectă cu învățăturile și exemplul lui Isus, pe când evanghelia legalistă are mai multe în comun cu sistemul judiciar omenesc de care s-au folosit pentru a-L da la moarte pe Isus (blândul nostru Vindecător).

“Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ieremia 29:11).

Timpul, efortul și energia consumate cu scopul de a-L convinge pe Dumnezeu să își facă o părere bună despre noi sunt o pierdere imensă.

“Lepațați de la voi toate fărădelegile prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou. Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Intoarceti-va, dar, la Dumnezeu și veți trăi” (Ezechiel 18:31-32).

Domnul ne spune fiecăruia dintre noi să ne întoarcem de la egoism la calea vieții.

“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Sau în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:16, 17).

A crede în Isus înseamnă a crede ceea ce El ne-a descoperit despre Sine (Fiul lui Dumnezeu) și despre Dumnezeu Tatăl.

“Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovaduirea acestei împăcări” (2 Corinteni 5:19).

Dacă toate eforturile pe care le face Dumnezeu de a ne mântui s-ar putea rezuma într-un singur cuvânt, acest cuvânt ar fi *împăcare*.

“Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum” (Coloseni 1:21).

De la căderea în păcat, tendința de înstrăinare a încolțit doar în mințile noastre și niciodată în mintea lui Dumnezeu.

“Căci Dumnezeu, care a zis: "Să lumineze lumina din întuneric", ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să stralucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6).

Întunericul la care se referă acest verset reprezintă înțelegerea greșită a lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu este caracterul Său care se vede pe fața lui Isus.

“Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18).

Privind suntem schimbați. Acest principiu funcționează în ambele direcții. Dacă Îl vedem pe Dumnezeu ca fiind preocupat de Sine, aceasta va consolida egoismul nostru. Dacă Îl vom vedea lipsit de egoism, aceasta va dezrădăcina egoismul nostru

înnăscut. Dacă vom contrempla dragostea, mila și iertarea lui Dumnezeu, aceste calități se vor reflecta și în noi.

“Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință” (Luca 15:7).

A te pocăi nu înseamnă a spune “Îmi pare rău” lui Dumnezeu. Pocăința înseamnă o întoarcere sau o schimbare a felului de gândire. Pocăința adevărată, în contextul a ceea ce ne învață Isus, înseamnă a-ți schimba modul în care Îl vezi pe Dumnezeu. Vom ajunge să Îl vedem exact așa cum Isus ni-L prezintă.

“Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30).

Nu trebuie să lucrăm ca să fim buni încercând inutil să facem îmbunătățiri spirituale. Toate eforturile noastre de a face progrese ne va face să ne concentrăm atenția asupra noastră, ajungând fie la mândrie fie la descurajare. Isus are soluția la dilema noastră. El ne spune doar: “Învățați de la Mine!”

“Și I s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: “Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați” (Luca 4:17-18).

Cu toții avem nevoie de ceea ce Isus a venit să îplinească pentru noi. Fără excepție.

Ar trebui să ne temem de judecată?

Atunci când vorbim despre judecată, ar fi bine ca de la bun început să stabilim cine este judecat și cine judecă. Întorcându-ne la conversația din grădina Eden dintre Eva și șarpe, să ne aducem aminte că șarpele a strecurat în mintea Evei niște întrebări, făcând-o să se întrebe dacă Dumnezeu este corect, binevoitor și demn de încredere. Dacă suntem cinstiți, este evident că aici nu oamenii au fost aduși la judecată, ci Dumnezeu.

Ne este greu să credem că Dumnezeu ar permite să fie adus în fața instanței. Cu toate acestea, în urma unui studiu profund al Bibliei, vom vedea că această perspectivă este corectă. În mod inconștient noi L-am judecat pe Dumnezeu încă de la primul dialog cu diavolul. I-am oferit oare un proces corect?

Chiar dacă noi nu suntem în centrul judecării așa cum suntem înclinați să credem, nu suntem totuși scutiți de ea. Dumnezeu nu ne-a adus la judecată. Cu toate acestea suntem experți în a ne judeca și a ne condamna. Isus spune că cuvintele Sale sunt viață. Noi trebuie să alegem dacă le acceptăm sau le respingem. Dacă cuvintele Lui sunt viață și noi le respingem, nu am atras noi o judecată cu urmări negative asupra noastră?

Dumnezeu nu judecă ca în sălile de tribunal. Când ne încapățânăm să continuăm pe drumul propriei condamnării și a morții, Dumnezeu nu poate face altceva pentru noi decât să accepte cu durere decizia noastră.

Acesta este un alt aspect al judecării de care ar trebui să ținem seama. Judecarea celorlalți va avea un impact negativ asupra noastră. Când îi condamnăm pe ceilalți, nu facem decât să ne condamnăm pe noi la proces. Dacă vrem să știm de cine trebuie să ne fie frică la judecată, ar trebui să ne uităm în oglindă.

Relatarea biblică despre femeia prinsă în adulter ne oferă o ilustrație a felului în care se face judecata:

“Isus S-a dus la Muntele Maslinilor. Dar dimineata a venit din nou în Templu; și tot norodul a venit la El. El a șezut jos și-i învăța. Atunci cărturarii și fariseii I-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului și au zis lui Isus: ‘Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea preacurvia. Moise, în *Lege*, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu, dar, ce zici?’ Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitasca și să-L poată învinui. *Dar Isus S-a plecat în jos și scria cu degetul pe pământ.* Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: ‘*Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.*’ Apoi S-a plecat iarăși și scria cu degetul pe pământ. Când au auzit ei cuvintele acestea, *s-au simțit muștrați de cugetul lor și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă.* Și Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc. Atunci S-a ridicat în sus; și, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a zis: ‘Femeie, unde sunt pârâșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?’ ‘Nimeni, Doamne’, I-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: ‘*Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești*’ “ (Ioan 8:1-11, sublinieri adăugate).

Femeia care a fost adusă înaintea lui Isus și acuzată că a încălcat legea era o victimă de care cruzii lideri religioși se foloseau în încercarea lor de a-L distruge pe Isus pe care Îl considerau o amenințare pentru religia lor. Acuzatorii femeii făceau apel la legea lui Moise. Într-o altă discuție despre divorț cu fariseii, Isus le spune că legea lui Moise conține niște concesii pentru inimile lor împietrite: “Isus le-a zis: ‘Din pricina împietririi inimii voastre v-a scris Moise porunca aceasta’ “(Marcu 10:5).

Grandoarea a ceea ce s-a întâmplat în această curte de judecată va deveni clară atunci când vom realiza că Isus a fost Dumnezeu pe pământ cu toate prerogativele divinității, inclusiv dreptul de a executa judecata. Isus nu a emis nicio judecată în cazul care I s-a înfățișat, ci s-a oprit și a scris cu degetul pe pământ. Când a fost presat să dea un răspuns la întrebarea lor, El le-a spus: "Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea." Și a continuat să scrie pe pământ.

Isus are un scop în tot ce zice și face. El scria pe pământ nu pentru a scăpa de întrebarea liderilor religioși. El cunoștea împrejurările care au adus-o pe femeie în această stare. Cunoștea și povestea fiecăruia dintre acuzatorii săi și le citea gândurile și motivațiile. I-ar fi putut mostra pe acești ipocriți chiar în prezența martorilor. Dar El a încercat cu delicatețe să îi conștientizeze de propriile păcate scriindu-le pe pământ – un raport efemer al păcatelor lor.

Isus îi iubea și îi aprecia pe toți cei care se adunau în jurul lui indiferent de circumstanțe. Misiunea Lui era să salveze lumea și încerca o împăcare între femeie și acuzatorii ei pe care nu dorea să îi îndepărteze și mai mult.

Isus le-a spus liderilor religioși "Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea." Prin aceasta pune asupra lor responsabilitatea de a judeca. Isus nu a venit în lume ca să judece și să condamne și nu intră în rolul de judecător. Au văzut fariseii și cărturarii în aceste cuvinte o invitație de a arunca cu pietre în femeie? Se pare că nu, de vreme ce au părăsit scena unul câte unul.

Isus, ca Dumnezeu, nu a condamnat-o pe femeie, dar prin cuvintele "Du-te și să nu mai păcătuiești!" i-a deschis larg ușa spre calea vieții. Nu doar că nu a condamnat-o pentru faptele care au adus-o în fața Lui, ci a eliberat-o de păcatul de moarte – credința că Dumnezeu nu este demn de încredere.

Isus i-a oferit acestei femei posibilitatea de a scăpa de condamnarea viitoare. I-a descoperit dragostea lui Dumnezeu pentru ea ca persoană. Această femeie a stat în prezența

Dătătorului vieții și știa că Îl poate iubi și poate avea încredere în El. Viziunea ei despre Dumnezeu și relația ei cu El s-au schimbat radical după această întâlnire. Pentru ea judecata care a avut loc însemna primirea și transformarea vieții. Dumnezeu nu i-a condamnat nici pe cărturarii și fariseii cu inimile împietrite care erau gata să o condamne pe femeie, ci le-a pus în față o oglindă spirituală în care au văzut propriul caracter întunecat. Prin urmare, ei “s-au simțit muștrați de cugetul lor” și s-au simțit nevoiți să plece din prezența dragostei curate și lipsite de egoism a Dătătorului vieții. Condamnându-i pe alții, se condamnau pe ei înșiși.

“Asadar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovati; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri. Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri este potrivită cu adevărul. Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri, și pe care le faci și tu, că vei scapa de judecata lui Dumnezeu? (Romani 2:1-3)”

Dumnezeu ne dă fiecăruia dintre noi libertatea. El nu poate trece peste alegerea noastră de a ne autocondamna. Judecata lui Dumnezeu enunțată aici constă în confirmarea cu durere a faptului că omul se autocondamnă când alege să se poziționeze în afara cercului iubirii reciproce și a vieții. Nu există scăpare de această judecată pentru că Dumnezeu nu ne poate forța împotriva voinței noastre să mergem pe calea care duce la viață.

“Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului” (Ioan 5:22).

Dumnezeu Tatăl nu ne judecă.

“Duhul este acela care dă viața, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (Ioan 6:63).

Cuvintele lui Isus sunt viață. În fiecare cuvânt pe care Isus îl rostește descoperă dragostea lui Dumnezeu care împacă.

“Iar Isus a strigat: "Cine crede în Mine nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine. Și cine Mă vede pe Mine vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Eu am venit ca să fiu o lumina în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric. Dacă aude cineva cuvintele Mele, și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi” (Ioan 12:44-48).

Isus nu ne judecă. Dumnezeu ne oferă Cuvântul vieții, dar nu ne va forța niciodată să îl primim.

“Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecați judecați veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați vi se va măsura. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu bagare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau, cum poți zice fratelui tău: "Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău", și, când colo, tu ai o bârna în al tău?... Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (Matei 7:1-5).

Dacă Dumnezeu nu ne judecă și nici Isus nu ne judecă, de ce credem noi că am fi potriviți să îi judecăm pe ceilalți când nutrim un spirit critic (bârna din propriul ochi)?

“Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu

vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5:24).

Înțelegând adevărul despre Dumnezeu și învățând să ne încredem în El, vom fi conduși la viață. Isus spunea: “Oricine crede in El nu este judecat” (Ioan 3:18).

“Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrazneală: ‘Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri’ ” (Fapte 13:46).

Acesta este un exemplu elocvent de autocondamnare.

“Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta.” (Luca 6:37).

Parabola fiului rătăcitor din Evanghelia după Luca ne învață că Dumnezeu ne-a iertat deja înainte să i-o cerem. Dacă suntem judecați, osândiți sau neiertați, este doar vina noastră pentru că “ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6:7).

“Apoi Isus a zis: ‘Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd să vadă, și cei ce văd să ajungă orbi.’ Unii din fariseii care erau lângă El, când au auzit aceste vorbe, I-au zis: ‘Doar n-om fi și noi orbi!’ ‘Dacă ați fi orbi’, le-a răspuns Isus, ‘n-ați avea păcat; dar acum ziceți: "Vedem." Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne’ ” (Ioan 9: 39-41).

Ce este “judecata” pentru care Isus a venit în lume? El a venit în această lume pentru a descoperi dragostea lui Dumnezeu pentru omenire și valoarea infinită pe care El a așezat-o asupra fiecăruia dintre noi. El vrea ca noi să ne vedem unul pe celălalt așa cum ne vede El și să ne prețuim unul pe altul așa cum ne prețuiește El. Isus ne învață să fim orbi față de

păcatele altora precum și față de diferențele artificial create care ne dezbină: sectarismul, naționalismul, tribalismul, politica partizană sau alte lucruri care încurajează atitudinea “noi împotriva lor”.

Fariseii nu au înțeles lecția pe care le-a prezentat-o Isus. Ei erau exclusiviști, înverșunați și priveau neamurile care nu descind din evrei ca pe câini. Erau de asemenea experți în ceea ce privește păcatele celorlați și judecarea acestora.

“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru ca n-a crezut în *Numele* singurului Fiu al lui Dumnezeu. *Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.*” (Ioan 3:16-19, subliniei adăugate).

În acest pasaj, *nume* înseamnă caracter. Respingerea descoperirii caracterului lui Dumnezeu adusă de Isus înseamnă de fapt respingerea lui Dumnezeu. Prin Isus Dumnezeu spune: *Iată cine sunt cu adevărat Eu.*

“Când s-a facut ziuă, toți preoții cei mai de seamă și bătrânii norodului au ținut sfat împotriva lui Isus, ca să-L omoare. După ce L-au legat, L-au dus și L-au dat în mâna dregătorului Pilat din Pont.” (Matei 27:1-2).

Ce priveliște! Oameni religioși mustind de păcate încearcă să Îl omoare pe Dătătorul vieții, iar El nu se împotrivesc și nu îi judecă! Cine sau ce aduce moartea: Dumnezeu sau păcatul?

Citim și auzim despre orele finale de dinaintea morții fără să realizăm semnificația mai adâncă din spatele judecării și

răstignirii. Isus este pe deplin Dumnezeu și pe deplin om. Când Isus a fost judecat înaintea lui Ponțius Pilat era *pe deplin* Dumnezeu. Când a fost judecat și condamnat, era pe deplin Dumnezeu. Când a fost lovit, batjocorit și pironit pe cruce, El era *pe deplin* Dumnezeu.

Dumnezeu a acceptat să fie judecat și condamnat de cei pe care îi iubea și dorea să îi împace cu Sine. De ce? Pentru că nouă ne este greu să vedem ce I-a făcut *Lui* păcatul nostru.

Isus, Fiul lui Dumnezeu, a suferit enorm în ultimele ore din viața de pe acest pământ, mai mult decât ne-am putea imagina. Dar suferințele lui Isus nu au început în Grădina Ghetsemani și nici nu s-au terminat cu cuvintele rostite pe cruce. Dumnezeu a suferit cu noi și pentru noi de când păcatul a intrat pentru prima oară în lumea noastră. Și continuă să sufere cu noi și pentru noi până în ziua în care păcatul își va urma cursul său distrugător și toate suferințele și moartea vor lua sfârșit.

Judecata și suferințele pe care le-a îndurat Isus din partea celor pe care îi crease pentru a împărtăși dragostea Sa nemăsurată ne oferă o imagine a suferinței pe care noi i-am provocat-o lui Dumnezeu de-a lungul acestor mii de ani. Continuăm să Îl chemăm pe Dumnezeu în fața instanțelor omenesti acuzându-L de indiferență, lipsă de acțiune, neutralitate și chiar de distrugere răzbunătoare. De prea multe ori verdictul pe care noi Îl dăm este *vinovat de toate aceste acuzații*. Ce-ar putea face mai mult Dumnezeu pentru a-i împăca pe copiii Săi înstrăinați? Crucea este capodopera divină a împăcării. Crucea demontează acuzațiile lui Satana că Dumnezeu este preocupat de sine, nepăsător și nedemn de încredere.

În ciuda faptului că noi am înnegrit caracterul lui Dumnezeu, există vești bune – Dumnezeu înțelege de ce L-am înțeles greșit și nu ne condamnă pentru acest lucru. El va continua să ne iubească în ciuda faptului că suntem nerecunoscători pentru ceea ce a făcut și face în fiecare zi pentru noi. Dar nu ar fi plăcut pentru Dumnezeu ca noi să

realizăm că *problema nu este doar a noastră*, ci și Creatorul nostru este implicat la fel de mult în impasul nostru. Ne-am putea gândi și la *El*? L-am putea vedea așa cum este cu adevărat: un Dumnezeu care nu face compromisuri, care este preocupat de ceilalți și am putea să Îi oferim dragostea pe care o merită? Este prea mult pentru noi? “Noi Il iubim, pentru ca El ne-a iubit întâi.” (1 Ioan 4:19)

In toate necazurile lor n-au fost fara ajutor, si Ingerul care este inaintea fetei Lui i-a mantuit; El insusi i-a rascumparat, in dragostea si indurarea Lui, si necurmat i-a sprijinit si i-a purtat in zilele din vechime.

—Isaia 63:9

22

Cum este judecata lui Dumnezeu?

Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!

—Isaia 1:17

Judecata lui Dumnezeu nu aduce niciodată o sentință juridică împotriva noastră. Ni se spune aici că ea alină suferința și promovează corectitudinea într-o lume incorectă.

“Iată Robul Meu pe care L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voi pune Duhul Meu peste El, și va vesti Neamurilor judecata. El nu Se va lua la cearta, nici nu va striga. Și nimeni nu-l va auzi glasul pe ulițe. Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie judecata. Și Neamurile vor nădăjdui în Numele Lui.” (Matei 12:18-21)

Judecata corectă și blândă a lui Dumnezeu naște încredere.

“Când veți secera holdele țării, să lași nesecerat un colț din câmpul tău și să nu strângi spicele rămase pe urma secerătorilor. Nici să nu culegi strugurii rămași după cules în via ta și să nu strângi boabele care vor cădea din ei. Să le lași săracului și străinului. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru.” (Levitic 19:9-10)

Dumnezeu a încercat să ia măsuri de precauție pentru cei dezavantajați din societatea aceluia timp.

“Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi în țara voastră, să nu-l asupriți. Să vă purtați cu străinul

care locuiește între voi ca și cu un băștinaș din mijlocul vostru; să-l iubiți ca pe voi înșivă, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru. Să nu faceți nedreptate la judecată, nici în măsurile de lungime, nici în greutateți, nici în măsurile de încăpere. Să aveți cumpene drepte, greutateți drepte, efe drepte și hine drepte. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru care v-am scos din țara Egiptului.” (Levitic 19:33-36)

“Vai de cei ce rostesc hotărâri nelegiuite și de cei ce scriu porunci nedrepte ca să nu facă dreptate săracilor și să răpească dreptul nenorociților poporului Meu, ca să facă pe văduve prada lor și să jefuiască pe orfani!” (Isaia 10:1-2)

Dumnezeu îi are în vedere pe toți, pentru El nu există străini. Dumnezeu cunoaște legile omenești, practicile de afaceri și instituțiile în care cel bogat profită de pe urma celui sărac. El numește acest lucru jaf. Orice formă de înșelăciune în afaceri în Biblie este numită furt.

“ ‘La ce ne folosește să postim’ - zic ei - ‘dacă Tu nu vezi? La ce să ne chinuim sufletul, dacă Tu nu ții seama de lucrul acesta?’ - Pentru că, zice Domnul, în ziua postului vostru, vă lăsați în voia pornirilor voastre și asuprați pe simbriașii voștri. Iată, postiți ca să vă ciorovăiți și să vă certați, ca să bateți răutacios cu pumnul; nu postiți cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătul sus. Oare acesta este postul plăcut Mie: să-si chinuiască omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca un pipirig și să se culce pe sac și cenușă? Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului? Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutații, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asuprați și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe

nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l, și nu întoarce spatele semenului tău.” (Isaia 58:3-7)

Orice performanță religioasă este fără valoare dacă neglijăm să îl ajutăm pe cel în nevoie. Isus a spus: “Dar vai de voi, fariseilor! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din rută și din toate zarzavaturile, și dați uitării dreptatea și dragostea de Dumnezeu” (Luca 11:42).

“Așa a vorbit Domnul oștirilor: 'Faceți cu adevărat dreptate și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul. Nu asupriți pe văduva și pe orfan, nici pe străin și pe sărac, și niciunul să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său.' ” (Zaharia 7: 9-10).

Dumnezeu nu este de acord cu nicio formă de opresiune, cu nicio uneltire de a-i dezavantaja pe alții în favoarea proprie.

“Frații mei, să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la fața omului. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur și cu o haină strălucitoare, și intră și un sărac îmbrăcat prost; și voi puneți ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare și-i ziceți: 'Tu șezi în locul acesta bun!', și apoi ziceți săracului: 'Tu stai acolo în picioare!' sau: 'Șezi jos la picioarele mele!' Nu faceți voi oare o deosebire în voi înșivă și nu vă faceți voi judecători cu gânduri rele? Ascultați, preaiubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc? Și voi înjosiți pe cel sărac! Oare nu bogații vă asupresc și vă târăsc înaintea judecătorilor? Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați? Dacă impliniți Legea împărătească,

potrivit Scripturii: 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși', bine faceți." (Iacov 2:1-8)

Dumnezeu nu este părtinitor. Toți suntem egali în ochii Săi: "Dumnezeu nu este părtinitor" (Fapte 10:34).

"Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume." (Iacov 1:27).

Religia curată nu are de-a face cu denominaționalismul, ceremonialismul, dogmatismul, emoționalismul sau cu conformarea față de vreo biserică.

"Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: 'Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine.' Atunci cei neprihaniți li vor răspunde: 'Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?' Drept răspuns, Împăratul le va zice: 'Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut' " (Matei 25:34-40).

Ce ne califică pentru a fi frații și surorile lui Isus? Un singur lucru: faptul că suntem un membru al rasei umane. Suntem *cu toții* membri ai familiei lui Isus.

Dar vă spun că vor veni multi de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor.

—Isus (Matei 8:11)

Dumnezeu este umil

Dumnezeu este cea mai puternică ființă din univers, dar și cea mai umilă.

“Dar îngerul le-a zis: ‘Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.’ “ (Luca 2:10-12).

Dumnezeu a ales să intre în această lume într-un mod extrem de umil ca un copilăș fără apărare așezat într-o iesle.

“Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11:28-30)

Cum ar putea Isus, Fiul lui Dumnezeu, să fie mai clar? El spune: “Eu sunt blând și smerit cu inima”.

“Isus i-a răspuns: ‘Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul’ “ (Matei 8:20).

Isus se identifică aici cu cei mai sărmani membri ai societății: persoanele fără adăpost.

“L-au îmbrăcat într-o haină de purpură, au împletit o cunună de spini și I-au pus-o pe cap. Apoi au început

să-I ureze și să zică: ‘Plecăciune, Împăratul iudeilor!’ Și-L loveau în cap cu o trestie, Îl scui-pau, îngenuncheau și I se inchinau. După ce și-au bătut astfel joc de El, L-au dezbrăcat de haina de purpură, L-au îmbrăcat în hainele Lui și L-au dus să-L răstignească. După ce L-au răstignit, I-au împărțit hainele între ei trăgând la sorti, ca să știe ce să ia fiecare. Împreună cu El au răstignit doi tâlhari, unul la dreapta, și altul la stânga Lui. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: ‘A fost pus în numărul celor fărădelege’ “ (Marcu 15: 17-20, 24, 27-28).

De la nașterea Sa umilă și până la răstignirea Lui între doi tâlhari, Isus, Fiul lui Dumnezeu, a dat dovadă permanent de blândețe și umilință.

“Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău? “ (Mica 6:8)

“Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiți? “ (Amos 3:3)

Noi suntem în armonie cu Dumnezeu când suntem umili așa cum este El.

Când înțelegem umilința de care a dat dovadă Dumnezeul nostru blând, cum să ne mai îndoim oricât de puțin de faptul că El este demn de încredere?

Noi rătăceam cu totii ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată. Dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese sters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui, la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârsise nicio nelegiuire și nu se găsisse niciun viclesug în gura Lui.

—Isaia 53:6-9

24

Dumnezeu este Servitor, nu Stăpân

“Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.”

—Isus (Ioan 15:15)

Dumnezeu nu dorește să I ne supunem orbește. El vrea să fim prietenii Lui. Când vorbim cu un prieten nu suntem formali sau mistici. Dumnezeu vrea să vorbim cu El în mod cinstit, așa cum vorbim cu un prieten apropiat. Acesta este rolul rugăciunii. Dumnezeu ne-a creat cu capacitatea de a raționa și ne invită să folosim această capacitate: “Veniți totuși să ne judecăm (să raționăm împreună KJV), zice Domnul” (Isaia 1:18).

”Isus i-a chemat și le-a zis: ‘Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți’ “ (Matei 20: 25-28).

Isus a exemplificat legea vieții, El a dat din El însuși pentru a-i servi pe ceilalți.

”Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod. I s-a dus vestea în toată Siria; și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boli și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei slăbănogi; și El îi

vindeca. După El au mers multe noroade din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan” (Matei 4:23-25).

”A venit la El un lepros, care s-a aruncat în genunchi înaintea Lui, Îl ruga și-I zicea: ‘Dacă vrei, poți să mă cureți.’ Lui Isus I s-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el și i-a zis: ‘Da, voiesc, fii curățat!’ Îndată l-a lăsat lepra, și s-a curățat” (Marcu 1:40-42).

Isus a lucrat neobosit și plin de compasiune pentru a alina tot felul de suferințe. Toți au beneficiat de atenția și grija Sa plină de dragoste: ”Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred ca nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris. Amin” (Ioan 21:25).

”Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la masa, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apa într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins” (Ioan 13:3-5).

Această ”faptă semnificativă a lui Dumnezeu” are loc la Ultima Cină al lui Hristos cu doar câteva ore înaintea judecării și răstignirii. Evanghelia după Luca ne oferă acest detaliu care îi incriminează pe ucenicii lui Isus în această ocazie: ”Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare” (Luca 22:24).

Iată cadrul întâmplărilor: Isus știa că vine de la Dumnezeu. Deținea controlul asupra tuturor lucrurilor. Cu alte cuvinte, Isus știa că este pe deplin Dumnezeu, având toată puterea lui Dumnezeu. El știa totodată că ucenicii lor erau în mijlocul unei dispute despre cine să fie cel mai mare în împărăția lui

Dumnezeu. Ce a făcut Isus? A luat un ștergar și le-a spălat picioarele ucenicilor Săi aroganți (sarcina unui sclav din vremea aceea).

Sa aveti in voi gandul acesta care era si in Hristos Isus: El, macar ca avea chipul lui Dumnezeu, totusi n-a crezut ca un lucru de apucat sa fie deopotriva cu Dumnezeu, ci S-a dezbracat pe Sine insusi si a luat un chip de rob, facandu-Se asemenea oamenilor.

—Filipeni 2:5-7

Dumnezeu te iubește necondiționat

“Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip: Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!”

—Isaia 49: 15-16

Poate că ni s-a întâmplat să simțim că Dumnezeu ne-a uitat, dar simțăminte nu sunt întotdeauna o unitate sigură de măsurare a realității. Dumnezeu spune că nu ne va uita: “Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Totuși niciuna din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. Și chiar perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți: voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Luca 12:6-7).

“Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8:38-39).

Este imposibil să cuprindem dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Toate eforturile noastre de a descrie dragostea Sa nu sunt suficiente.

“Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3:1).

Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi să Îl recunoaștem ca pe Tatăl nostru ceresc. Apoi vom realiza care este moștenirea noastră de fii și fiice ale lui Dumnezeu.

“Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururi fața Tatălui Meu care este în ceruri. Fiindcă Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut. Ce credeți? Dacă un om are o sută de oi și se rătăcește *una din ele*, nu lasă el pe cele nouăzeci și noua pe munți și se duce să caute pe cea rătăcită? Și, dacă i se întâmplă s-o găsească, adevărat vă spun că are mai multă bucurie de ea decât de cele nouăzeci și nouă care nu se rătăciseră. Tot așa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară *unul* măcar din acești micuți” (Matei 18:10-14, sublinieri adăugate).

Fiecare persoană, de la monarhul cel mai important până la cel mai amărât cerșetor de pe stradă, este importantă pentru Dumnezeu. Cât de importantă? Dumnezeu ar fi lăsat cerul și ar fi suferit și murit chiar și pentru un singur membru al familiei umane, dacă această singură persoană ar fi singura care ar avea nevoie de împăcarea care mântuiește.

Te iubesc cu o iubire vesnică; de aceea iti păstrez
bunătatea Mea!

—Ieremia 31:3

Împărăția lui Dumnezeu

“Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: ‘Uite-o aici!’ sau: ‘Uite-o acolo!’ Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru”

—Isus (Luca 17:20-21)

Împărățiile și instituțiile acestei lumi sunt vizibile, au un sediu central sau un cartier general. Dacă așteptați o manifestare vizibilă a împărăției lui Dumnezeu nu o veți vedea. Împărăția lui Dumnezeu se vede doar în inimile noastre atunci când dragostea pentru Dumnezeu și pentru ceilalți ia locul egoismului nostru.

“El a mai zis: ‘Cu ce vom asemăna Împărăția lui Dumnezeu sau prin ce pildă o vom înfățișa?’ ” (Marcu 4:30)

Cât de greu este să găsești cuvinte în limbajul omenesc pentru a prezenta o imagine corectă a împărăției lui Dumnezeu celor care nu sunt obișnuiți decât cu împărățiile acestei lumi!

“Drept răspuns, Isus i-a zis: ‘Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.’ ” (Ioan 3:3)

Duhul Sfânt este cel care lucrează pentru a face ușor de înțeles lucrurile spirituale. Când primim influența blândă a Duhului Sfânt, devenim preocupați de lucrurile spirituale ceea ce ne ajută să vedem și să înțelegem împărăția lui Dumnezeu. Schimbarea perspectivei asupra acestei noi realități înseamnă a fi împacat și a primi viață, adică a fi “născut din nou”.

Duhul Sfânt nu lucrează doar în mediul religios, așa cum adesea ne închipuim noi. El vorbește fiecărui om indiferent de mediu, loc de pe această planetă sau credință religioasă. Duhul Sfânt lucrează chiar și la inima ateilor. Dumnezeu nu are prejudecățile noastre înguste și nu este deranjat când cineva nu crede în existența Sa.

Esența lucrurilor spirituale pe care Duhul Sfânt ni le descoperă nu constă doar în descoperirea unor cunoștințe intelectuale, ci și într-o schimbare a inimii. Un agnostic sau un ateu generos și plin de compasiune este mai receptiv la lucrarea Duhului Sfânt decât un om religios plin de îndreptățire de sine și cu inima împietrită. Ce este mai greu pentru Dumnezeu: să schimbe mintea unei persoane care nu crede în existența Sa sau să schimbe o inimă încăpățânată și împietrită?

“I-au adus niște copilași ca să Se atingă de ei. Dar ucenicii au certat pe cei ce îi aduceau. Când a văzut Isus acest lucru, S-a mâniat și le-a zis: ‘Lasați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei. Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, cu niciun chip nu va intra în ea!’ ” (Marcu 10:13-15)

Atunci când aflăm adevărul despre Dumnezeu și împărăția Sa cel mai greu lucru pe care trebuie să îl facem nu este să învățăm anumite lucruri, ci să *ne dezvățăm* de anumite lucruri. Mulți dintre noi am investit foarte mult în a ne crea o imagine despre Dumnezeu. Dacă această imagine este distorsionată ne va fi greu să o uităm. Dacă religia populară prezintă de atât de mult timp o imagine distorsionată despre Dumnezeu va fi foarte dificil să înțelegem adevărul despre Dumnezeu și împărăția Sa. Copiii au avut mai puțin contact cu această imagine a lui Dumnezeu, de aceea lor le este mai ușor să accepte adevărul despre Dumnezeul nostru blând.

“În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus și L-au întrebat: ‘Cine este mai mare în Împărăția cerurilor?’ Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor și le-a zis: ‘Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.’ ” (Matei 18:1-4)

Împărăția cerurilor este opusă împărăției lumii. În ea nu este loc pentru îngâmfare, manipulare, impunere, mândrie. Avem nevoie de o încredere ca a unui copil în Tatăl nostru ceresc și de disponibilitatea de a ne lăsa învățați.

“Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea. Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără.” (Matei 13:44-46)

Atunci când vom înțelege adevărul despre Dumnezeu - că are o dragoste infinită, centrată pe ceilalți și că este demn de încredere, milos și generos - vom avea totodată o înțelegere clară a împărăției Sale. Vom vedea că înțelegerea noastră distorsionată despre Dumnezeu este ridicolă și vom renunța la ea cu bucurie pentru viziunea corectă despre Dumnezeu și împărăția Sa.

“Unul din cărturari, care-i auzise vorbind, fiindcă știa că Isus răspunsese bine saducheilor, a venit la El și L-a întrebat: ‘Care este cea dintâi dintre toate poruncile?’ Isus i-a răspuns: ‘Cea dintâi este aceasta: Ascultă Israele! Domnul Dumnezeu nostru este un singur Domn; și: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu

toată puterea ta'; iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.' Cărturarul I-a zis: 'Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis ca Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El și că a-L iubi cu toata inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea și a iubi pe aproapele ca pe sine este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele.' Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis: "Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu." (Marcu 12:28-34)

Isus l-a încurajat pe cărturar spunându-i: "Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu." Cărturarul a dat glas unei înțelegeri mai adânci a realității spirituale decât mulți alții. El a pătruns dincolo de citirea spirituală a Scripturii și a înțeles perspectiva legii dragostei pe care Isus o prezenta.

Cum va fi pământul făcut nou când legea dragostei va fi singura lege de pe pământ? Dragostea lui Dumnezeu centrată pe ceilalți se va reflecta în toată omenirea. Fiecare persoană o va iubi și o va considera pe cealaltă persoană "mai presus decât pe sine" (Filipeni 2:3) . Va exista o fericire și siguranță cum nu ne putem imagina.

Dar, după cum este scris: "Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc."

—1 Corinteni 2:9

Dumnezeu ne oferă adevărata libertate

Apoi Dumnezeu a zis: “Să facem om după chipul Nostru, după asemanarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.”

— (Geneza 1:26)

Stăpânirea asupra pământului pe care Dumnezeu le-a oferit-o oamenilor nu includea abuzul sau exploatarea. Adam, Eva și urmașii lor trebuia să îngrijească cu dragoste de pământ și de orice creatură de pe el. Scriptura spune: “pământul l-a dat fiilor oamenilor” (Psalmi 115:16). Când primii noștri părinți au crezut minciuna că Dumnezeu este egoist și restrictiv, au fost biruiți de amăgitor și mințile lor au devenit înrobite de el, “căci fiecare este robul lucrului de care este biruit” (2 Petru 2:19). Dacă la început Adam și Eva au fost liberi, acum ei și copiii lor au devenit robii diavolului. După cădere, se părea că omenirea nu mai avea nicio șansă și că vor ajunge, ca și Satana și ceilalți îngeri căzuți, la o inevitabilă distrugere.

Există totuși vești bune. Dumnezeu le-a asigurat o cale lor și urmașilor lor pentru a ieși din robie. Pentru a ieși din această stare de urgență Dumnezeu i-a adresat lui Satana următoarele cuvinte: “Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15). Dar ce înseamnă această vrăjmășie?

Când Satana și cei care l-au urmat s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu în cer, ei aveau de mult timp o relație cu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Din experiența lor vastă ei cunoșteau dragostea lui Dumnezeu și nu aveau motiv să se îndoiască de bunătatea Sa. Când s-au despărțit de Dumnezeu, au devenit incapabili să răspundă Duhului Sfânt. Din cauza mândriei lor

încăpățâdate, s-au condamnat singuri la întuneric și uitare, fiind incapabili să se pocăiască și să se întoarcă la Creatorul lor.

Când Adam și Eva au păcătuit, ei aveau o cunoștință limitată despre Dumnezeu și o experiență limitată cu El. Ei au fost amăgiți de Satana. Ei nu au plănuit să Îl respingă pe Creatorul lor. Înstrăinarea omenirii față de Dumnezeu nu a rămas fără rezolvare. Făgăduința lui Dumnezeu că va pune vrăjmășie între Satana și femeie a fost prima solie a evangheliei de pe Planeta Pământ.

În îndurarea Sa, El le-a dat lui Adam și Evei și urmașilor lor speranța că mințile și inimile lor vor rămâne în continuare capabile să răspundă Duhului Sfânt, că vor fi totuși sensibile la dragostea Sa. Robia omenirii față de Satana nu va fi totală. Voința liberă a fiecărei persoane va rămâne neatinsă limitând influența lui Satana asupra noastră și asigurându-ne libertatea de a ne împăca cu Creatorul nostru.

“Pentru că și creatura va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.” (Romani 8:21 KJV)

“Rămâneți, dar, tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.” (Galateni 5:1)

“Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” (Ioan 8:36)

“... a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu, care a zis: ‘Să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” (2 Corinteni 4:4,6)

Nu a venit oare timpul să dăm la o parte perdeaua întunecată a legalismului și a contradicțiilor cu care Satana a învăluit Evanghelia lui Hristos și să alegem să nu mai perpetuăm înțelegerea greșită despre Dumnezeu nostru blând?

“Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.”

—Isus (Ioan 8:31-32)

Adevărul este vestea bună despre blândul nostru Dumnezeu!

Asa vorbeste Domnul: "Inteleptul sa nu se laude cu intelepciunea lui, cel tare sa nu se laude cu taria lui, bogatul sa nu se laude cu bogatia lui. Ci cel ce se lauda sa se laude ca are pricepere si ca Ma cunoaste, ca stie ca Eu sunt Domnul care fac mila, judecata si dreptate (neprihănire KJV) pe pamant! Caci in acestea gasesc placere Eu, zice Domnul.

—Ieremia 9:23-24

Pe scurt

1. Înțeleasă corect, Biblia este ușor de înțeles. Biblia se explică și se interpretează singură. (Isaia 1:18; 1 Corinteni 2:13)
2. Căile și gândurile noastre nu reflectă căile și gândurile lui Dumnezeu. (Isaia 55:8-9; Psalmi 50:21)
3. Slava lui Dumnezeu reprezintă caracterul Său. (Exod 34:6-7; 2Corinteni 4:4,6)
4. Dumnezeu este dragoste. (1 Ioan 4:8, 16)
5. Dragostea lui Dumnezeu este total lipsită de egoism. (Ioan 3:16-17; Romani 5:8)
6. Dragostea presupune libertate. (Deuteronom 30: 19-20; Ioan 8:32, 36)
7. Isus este Dumnezeu (Ioan 1:1-3, 14; Coloseni 1:13-17)
8. Isus este cea mai clara descoperire a lui Dumnezeu. (Evrei 1:3)
9. Dumnezeu este neschimbător. (Maleahi 3:6; Evrei 13:8; Iacov 1:17)
10. Dumnezeu este Creatorul și Susținătorul – nu distrugătorul. (Geneza 1:1; Psalmi 33:6,9; Evrei 1:3; Luca 9:56; Ioan 10:10)
11. Disputa privește principiile guvernării lui Dumnezeu și nu puterea Sa. (Geneza 3:1-5)
12. Împărăția lui Dumnezeu este guvernată de legea dragostei și nu de regula legii. (Matei 22:37-40; Galateni 5:14, 22-23; 1 Corinteni 13)
13. Dumnezeu nu folosește niciodată forța. El biruiește răul prin bine. (Matei 5:43-48; Romani 12:20-21; Luca 23:34)
14. Satana este opozantul lui Dumnezeu și maestrul dezamăgirii. (Ioan 8:44; 2 Corinteni 11:14; Apocalips 12: 7-9; 1 Petru 5:8)
15. Păcatul înseamnă să Îl vezi pe Dumnezeu slujindu-Și Sieși și nefiind demn de încredere. (Geneza 3:1-5; Coloseni 1:21)
16. Păcatul ucide și nu Dumnezeu. (Romani 6:23; Iacov 1:13-15)

17. Dumnezeu nu ne judecă, noi ne judecăm singuri. (Ioan 3:17-21; 5:22; 12:44-48; Matei 7: 1-5; Luca 6:37; Romani 2:1-3)
18. Evanghelia este vestea bună despre Dumnezeu (2 Corinteni 4:3-6; Apocalips 14:6-7; Luca 15:11-32; Ioan 3:16-17; Romani 5:8).
19. Mântuirea nu este o chestiune juridică, ci este o împăcare vindecătoare. (Marcu 2:16-17; Luca 4: 18-19; Fapte 28:27; 2 Corinteni 5:18)
20. Cunoașterea lui Dumnezeu este viața veșnică. (Ioan 17:3)

Cartea *Faptele Dumnezeului nostru iubitor* prezintă dovezi convingătoare din Biblie care Îl absolvă pe Dumnezeu de acuzațiile că ar fi nepăsător, acuzator, autoritar, nedrept, instabil sau violent. Cartea demonstrează că întreaga Biblie, înțeleasă corect, este în armonie cu afirmația: “Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8).

Călătoria autorului spre o înțelegere mai clară despre Dumnezeul nostru iubitor durează de mai bine de 50 de ani. El trăiește împreună cu soția sa, Julie, într-o cabană inspirată din cartea *Walden, Viața în pădure* în nordul statului Minnesota. Se bucura de compania multor animale și păsări care i-au devenit prieteni.